

PERRY RHODAN
209
Clark Darlton
V MOCI ZDÁNLIVÝCH ZABIJÁKŮ
Přeložila Michaela Straková

1.

Nebe bylo žluté.

Byla to sírová žlut', podivná a neuvěřitelná, a dobře se hodila k neskutečné krajině, táhnoucí se až ke vzdálenému obzoru.

Hajo Kuli si čistil žlutou srst. Zdálo se, že se mu okolní krajina líbí. Hajo Kuli nic jiného neznal. Kdyby se náhle ocitl na Zemi, nejspíš by se mu lesy, řeky a města zdály neskutečné. Nemluvě už o opravdovém oceánu.

Neboť ve „žluté sféře“ neuvěřitelné planety Horor nebyly ani oceány, ani lesy, řeky nebo města. Byly tu jen rozvaliny, nasáklé radioaktivitou a po staletí neobývané. Byly tu radioaktivní bouře, rozvrat, samota a čekání.

Čekání na pomstu těm, kteří tento svět kdysi zničili.

Hajo Kuli nebyl člověk. Neměřil víc než půl metru, běhal po všech čtyřech a měl hustou žlutou srst. Na krátkém krku seděla hlava s dvěma oválnýma očima. Mezi nimi rostly tenké fousky, citlivě vnímající přání zmizelých pánů.

Nebo přání někoho jiného.

Haj o patřil k rase takzvaných zdánlivých zabijáků. Nikdo nevěděl, jak k tomu jménu přišli a proč. Neboť Hajo a jeho druhové nikoho nezabíjeli. Byla to hodná, dobrácká a neškodná stvoření a smysl jejich života spočíval v tom, že sloužili svým pánům, zpříjemňovali jim život a zprostředkovávali pocity, které páni neměli nebo neznali. Zdánliví zabijáci měli jen chabou paměť. V jejich hlavách sice ještě přežíval příběh velkého zničení, ale nikdo už nevěděl, jak páni vypadali. Válka je vymazala. Ta válka, která ještě dnes rozpoutávala radioaktivní bouře a která způsobila zánik jejich světa.

Měla však i své výhody. Záření znásobilo schopnosti zdánlivých zabijáků. Nebyli teď sice inteligentnější, ale uměli se teleportovat. A ještě něco navíc.

Ani ne dvě stě metrů od Háj se tyčil útvar podobný skále. Zdálo se, že je silný několik kilometrů a sahá až ke žlutému nebi. Ve skutečnosti to nebyla skála, ale mohutný opěrný pilíř, jeden z mnoha, které nesly nebe, jež ve skutečnosti nebylo nebe, ale jen hraniční vrstva mezi dvěma sférami planety Horor.

Horor byla totiž dutá planeta, dutý svět. Osamoceně kroužila uprostřed obrovské propasti mezi Mléčnou dráhou a Mlhovinou Andromeda.

Byla to nebezpečná mezistanice záhadných Mistrů ostrovů, národa, který ještě niky nikdo neviděl.

Ale o tom všem neměl Hajo Kuli ani tušení.

Seděl vedle skály a čistil si srst. Smutně myslel na své předky, kterým bylo dopřáno sloužit pánům. Páni byli chladní myslitelé a logici. Postavili kdysi nádherná města a vytvořili velké věci. Pak přišli „Horní“ a zničili je.

Od té doby už nebyli žádní páni, jen zdánliví zabijáci.

Hajo si povzdechl.

Nabral si do plic pořádný doušek radioaktivního vzduchu a byl sytý. Pak se zadíval do žlutého nebe. Pro něj to bylo nebe a nebe bylo dole.

Dole!

Hajo nevěděl, proč je nebe dole a země nahoře, ale učitelé je to tak učili, a ti to museli vědět. Vždyť i Horní přišli ze země, aby je zničili, a proto bylo nebe dole a povrch nahoře. Logické, že ano? Ale zdánliví zabijáci nikdy neuvažovali logicky - a proto byli tak nebezpeční. Nebezpeční... Pro koho? Nebyl tu nikdo, komu by mohli být nebezpeční. Ještě ne.

Hajo se teleportoval. Rozpadlá města měl rád, ale tady ve skalách se cítil jistější. Sám netušil, čeho by se měl bát, protože planeta byla prázdná a neobydlená, až na jeho druhy. Ale jednoho dne se prý Horní vrátí a zničí i je.

Vrátit se však mohli i páni, některým se snad tenkrát podařilo utéci

- dolů do nebe nebo nahoru do tajuplné země.

Nebe bylo žluté. Když ho Hajo pozoroval, všiml si náhle, že se něco změnilo. Nad ním se objevila jasně červená skvrna, která každou vteřinou tmavla. Pak se začala zvětšovat. Vypadalo to, jako by v nebi byla díra.

Díra v nebi...?

Hajo nevěděl, co je nebe, i když už byl těsně u něj. Jistě, byl to žlutý a pevný strop. Ale co bylo za ním? A teď v tom stropu najednou byla díra.

Tmavá skvrna ve žlutém nebi neměla co dělat. Vypadala jako brána, jako vchod do jeskyně.

Nebo jako východ.

Hajo se zděsil, když ho to napadlo, ale zděšení se proměnilo v radost. Nebe je dole, říkali učitelé. Obávaní Horní tedy nemohli přijít z nebe jestli přijdou. Ale když to nebyli Horní, kdo tedy?

Z tmavého otvoru spadla dolů černá koule. Hajo byl dost chytrý na to, aby poznal, zeji musel někdo řídit, někdo, kdo je uvnitř. Po nějaké době se objevila druhá koule, mnohem větší, než ta první. I ji evidentně řídily inteligentní bytosti.

Když druhá koule přistála vedle první, rozhodl se Hajo informovat své druhy.

Nemohlo být pochyb o tom, že ztracení páni se vrátili.

Život měl zase smysl!

Když bitevní loď CREST II prorazila slupku do třetí sféry planety Horor, vrátila se zpátky do druhé, a vyslala napřed Pulce C-3 pod velením poručíka Orsona.

Samotná CREST II ho následovala pomaleji a velmi opatrně. Perry Rhodan a Atlan nechtěli riskovat.

„Tentokrát je nebe žluté," řekl Atlan. „Tím bychom hned měli jméno pro tuhle úroveň: žlutá sféra."

„Podle našich výpočtů už musí být poslední. Až prorazíme tuhle slupku, měli bychom se octnout na povrchu Hororu."

„Doufejme," zamumlal Atlan skepticky. „Jsem připraven na všechno. To, co prožíváme, vlastně není možné, a přece. ..."

„Zkusíme to hned?" zeptal se Melbar Kasom.

Atlan zavrtěl hlavou.

„Nesmíme nic přehlédnout. Možná tu najdeme něco, co nás přivede dál. Horor je umělá planeta, je to past nebo alespoň prubířský kámen. Nejprve prohledáme žlutou sféru, teprve pak se vydáme na povrch."

„Venku je poměrně silné záření, pane," řekl kapitán Rudo Perrymu Rhodanovi. „Zdá se, že dost nebezpečné..."

„Přistaneme," rozhodl se Rhodan, „a provedeme nejnutnější analýzu. Jestli nenajdeme život, vydáme se k povrchu. Jasně?"

„Jasně, pane."

CRESTII přistála tři kilometry od C-3. Začala měření. Rhodan se sešel k poradě s Allanem, kapitánem Rudém, Melbarem Kasomem, Icho Tolotem a několika vyššími důstojníky, za stolem seděli také oba myšobové, Gucky a Gecko a někteří další mutanti.

„Všichni víte, oč jde," řekl Rhodan krátce. „Ještě nikdy se žádná loď nevydala na cestu uvnitř planety. My jsme proletěli středem dutiny a dvěma sférami, teď jsme v poslední. Brzy se dostaneme na povrch, a když budeme mít štěstí, najdeme možnost, jak se vrátit do Mléčné dráhy. Snad nějaký další transmitter nebo něco jiného. Nevím co. Nikdo to neví. Ten neznámý národ, který s pomocí transmitteru cestoval po galaxiích, se pojistil. Horor je právě taková pojistka. Zvítězili jsme nad soustavou Twin, vyrovnáme se i s Hororem. Máte k tomu něco?"

„Já bych něco měl," řekl Gucky.

„A sice?" zeptal se Rhodan vážně.

„Všichni si myslíme, že tu byla atomová válka, že ano? Atomová válka, která zničila veškerý život. Ale to může být omyl, nebo ne? Žlutá sféra může být zrovna tak obydlená."

„A co ty ruiny měst?"

„Stejně! Gecko vám potvrdí, že se mýlíte. Zachytili jsme totiž myšlenkové impulsy, sice úplně slabé, ale přece jen impulsy. Jednoznačně tu je život, o tom nemůže být pochyb. Navrhujeme tedy žlutou sféru prohledat."

„Tomu tedy říkám senzace!" zasmál se Atlan. „Život v tomhle

pekle! Kdo by si to byl pomyslel?" .

„Nemysli si, že to neověříme," uklidňoval Guckyho Rhodan. „A dávejte s Geckem pozor na další impulsy. Okamžitě mi hlase, kdybyste něco zachytili!"

Pak dal Rhodan pokyn ke startu. Měli proletět žlutou sférou ve výšce deseti kilometrů. Poručík Orson se měl s C-3 držet za nimi a udržovat radiové spojení.

Vtom Gucky zapištěl.

„Impulsy, Perry, ale jen slabé. A zmatené. Nejsem z toho moudrý. Oni myslí a přitom nemyslí."

„Kdo?"

„No přece obyvatelé tohoto světa."

Rhodan si vzdychl.

„Kolikrát ještě chceš slyšet, že tu žádní obyvatelé být nemohou. Rozhodně ne žádní normální obyvatelé."

„Taky to nejsou normální impulsy," trval Gucky na svém. „Ale impulsy to jsou. Teď jsou mimochodem už zase pryč."

Pak se ozval kapitán Rudo:

„Obletěli jsem celé žlutou sféru, pane. Máme změnit kurs, třeba..."

„Impulsy!" řekl náhle Gucky.

„Ano, impulsy!" potvrdil Gecko.

To rozhodlo.

„Přistaneme, kapitáne. Nejlépe tam u toho pilíře."

CREST II přistála. Přesně pět kilometrů od ní přistál i Pulec C-3. Motory utichly.

„Co je to za impulsy?" Teprve teď měl Rhodan čas na Guckyho pozorování. „Stejně jako předtím?"

„Stejně zmatené a nesmyslné," potvrdil myšob bezradně.

„Nemohl bys alespoň zjistit, co si ti neznámí myslí?"

„To je právě to!" vyhrkl Gucky rozčileně. „Oni vůbec nemyslí! Jenom cítí! Něco takového je zcela nemožné!"

„A co ty, Gecko?"

„Totéž. Zřejmě přijímáme stejné impulsy. Ale rozhodně tu někdo je, kdo je vysílá. To je jisté."

„Pomalu vám začínám věřit. Soustřed'te se dál. Nejlepší bude, když půjdete do své kabiny, tam budete mít víc klidu. Dejte mi vědět, až bude něco nového. Možná..."

Rhodan větu nedokončil. Gucky se na něj podíval, krátce se zašklebil, vzal Gecka za packu - a oba zmizeli.

Gucky byl mnohem lepší telepat než onen Hajo Kuli, kterého ještě nikdo na CRESTU II neznal.

Poručíka Orsyho Orsona omrzelo stále sledovat obrazovku, která neukazovala nic nového. C-3 přistál asi kilometr a půl od pilíře, který jediný trochu oživoval nudnou krajinu. Na druhé straně lodi leželo město.

„Co to bylo?" zeptal se Orson náhle a ukázal na obrazovku. „Viděl jste to, Bendere?"

Poručík Bender zavrtěl hlavou.

„Díval jsem se právě jinam. Co se děje?"

„Pohyb! Něco v těch troskách se pohnulo!"

„To není možné."

„Nejsem si tak jistý. Měli bychom o tom informovat šéfa."

„Jenom se zesměšníme. Nepočkáme raději, dokud si nebudeme jisti?"

Orson zaváhal. Nespouštěl obrazovku z očí.

„Snad," zamumlal potom.

„Měl jste pravdu, Orsone," ozval se po chvíli Bender. „Támhle se něco pohnulo. Ale je to malé, asi zvíře. Jak může v tomhle záření nějaké zvíře přežít?"

„Třeba je to mutant, kterému záření nevadí. Myslím, že přece jen musíme informovat Rhodana."

„Jste si tedy jist, že jste pozoroval živé stvoření?" zeptal se Rhodan věčně do vysílačky. „Jak velké asi?"

„Těžko říct, pane. Řekl bych, že asi jako pes."

„Pohybovalo se po čtyřech?"

„Pane, zahlédl jsem ho jen na okamžik, na okraji města. Mám tam někoho poslat?"

„Ne, za žádnou cenu neopouštějte loď. Vyčkáme. Sledujte situaci

dál a dejte mi zprávu."

Bender pokrčil rameny.

„Tak dobrá, Orsone, počkáme. Stát se nám toho moc nemůže, když jsou to jen psi."

„Mám něco proti psům, kteří pobíhají v radioaktivních zamořených ruinách," prohlásil Orson. „Bude lepší, když zapneme kolem lodi energetický ochranný štít. Pak budeme v bezpečí."

Brzy se ukázalo, jak chybný to byl závěr.

Hajo Kuli zburcoval své druhy ve městě.

Zdánliví zabijáci se shromáždili a radili se, co dál. Zatímco Hajo radil k rozvaze, byla většina pro to, aby se okamžitě jednalo. Domnívali se, že cizinci jsou potomky bývalých pánů. Vrátili se a chtěli, aby se o ně někdo staral. Jak chladný a bezútešný musel být život bez jejich malých přátel! Žádné pocity, žádné veselé zážitky, jen střízlivá skutečnost a nikdy žádné sny.

„Učiníme je šťastnými!" prohlásil jeden ze Starších a poklepal packou na tvrdou zem, jako by tak chtěl zdůraznit své telepatické poselství. „Ať vědí, že jsme na ně čekali. Proč ještě váháme? Hajo je příliš opatrný a bojí se. Je ještě mladý."

„Páni nás znají stejně málo, jako my je," upozornil Hajo. „Co o nich vlastně víme? Nevíme ani, jak vypadali. A oni nevědí, jak vypadáme my. Může dojít k nedorozuměním..."

„Zapomněl jsi na dědictví našich otců," napomenul ho starý zdánlivý zabiják. „Nevíš, jaké úloze zasvětili svůj život? Žili v symbióze s pány. Dostali vše, co k životu potřebovali, a zato dávali pánům iluzi pocitů. Tak to má i zůstat, i když mezitím minula léta."

Hajo se nakonec vzdal. S pískotem se teleportoval směrem k horám a rozhodl se, že tam v klidu vyčká dalšího vývoje. Udělal, co bylo v jeho silách, a nebude to jeho vina, jestli se něco stane.

Ale - co by se vlastně mělo stát?

Mutant Ralf Marten byl teleoptik. Uměl na omezenou dobu přenést své vědomí do těla cizího tvora, takže mohl vidět očima jiné osoby a poslouchat jejíma ušima. Dotyčný si toho vůbec nevšiml, protože

Marten se cizího vědomí nedotkl.

Jako nositel buněčného aktivátoru zůstal mladý. Byl vysoký a štíhlý, vypadal stále na třicet. Byl členem Sboru mutantů a doprovázel Rhodana na této cestě.

Když Gucky a Gecko znovu ohlásili, že zachytili zmatené telepatické impulsy, zavolal si Rhodan Martenak sobě.

„Možná nám dokážete pomoci, Martene. Telepatické impulsy, které vlastně žádnými impulsy nejsou... Cizinci, kteří mají spoustu pocitů a vjemů, ale přitom nemyslí. Cizinci ve světě, který by měl být mrtvý. Samé hádanky... Máte pro to rozumné vysvětlení?"

Ralf Marten zavrtěl hlavou.

„Nedá se to vysvětlit, pane," začal opatrně. „Kdybych takového tvora spatřil, mohl bych použít svých schopností. Můžu to ale zkusit i tak, jestli mi Gucky řekne, odkud ty impulsy přicházejí."

Gucky zíral na strop.

„No tak, Gucky, co je?" Rhodan šel k němu. „Nebud' uražený jen proto, že jsme opatrní a nejednáme zbrkle. Pomoz Martenovi, abychom se konečně dostali dál. Odkud přicházejí ty impulsy?"

„Odsud!"

Gucky se dvakrát otočil kolem vlastní osy a napřáhl tlapku. Gesto znamenalo, že impulsy přicházejí odevšad a odnikud. Rozhodně ale ne seshora nebo zdola.

„Velice užitečné," zamumlal Rhodan zklamaně, ale měl se na pozoru, aby myšoba nepokáral. Ze zkušenosti věděl, že s naprosto uraženým Guckym není už vůbec žádná řeč. „Škoda," dodal jen. „Budete to muset zkusit sám, Martene."

Gucky se narovnal.

„Zkusit, ha! To bude hledat dlouho. Já vím, odkud jsou ty impulsy. Z města! Jsou to tisíce impulsů, ale nedávají žádný smysl. A nepřicházejí jen z města, ale také ze skal."

„Tak tedy město," řekl Rhodan spokojeně. „Pak se tedy Orson přece jen nemýlil. Zkusíte to, Martene?"

Marten přikývl a lehl si na široký gauč. Pak zavřel oči a za několik vteřin bilo jeho srdce už jen velmi slabě. Jeho duch opustil tělo a

vkrouzl do cizího těla.

Za vteřinu rozevřel znovu oči a zděšeně se na Rhodana podíval. Posadil se.

„Našel jsem hostitelské tělo, ale hned jsem byl zase vypuzen. Vyhozen, jestli chcete. A moc jsem toho neviděl. Stádo malých zvířat, rozmazaně a nezřetelně. Nanejvýš půl metru vysokých. Ale byl jsem tam moc krátce. Moc jsem toho nestihl.“

„Zkuste to ještě jednou, Martene. Je to důležité.“

Marten zavřel oči. Tentokrát byl pryč téměř deset vteřin.

„Zvířata, pane! Jsou to zvířata. Vypadají nevinně, jako malí medvídci. Mají podivuhodný mozek. Ne pokud jde o inteligenční kvocient, ten je dosti malý. Ale z parapsychologického hlediska. Ještě nikdy nikdo mě nedokázal vytlačit ze svého vědomí. Ta zvířata to dokáží. Nemám pro to žádné vysvětlení.“

„Viděl jste něco nebo slyšel?“

„Nic jsem neslyšel, ale zdálo se, že ta zvířata mají něco jako shromáždění. Seděla mezi troskami a zdálo se, že je jim dobře. Pane, to, co jsem viděl, nemůže být pravda. Musel jsem se zmýlit. Nikdo nemůže přežít v tak silném záření! Bez energetických štítů by posádka CRESTU II byla už mrtvá.“

„My ano, ale ne oni... Hej, Gucky, co to děláš?“

„Hned se vrátíme!“ „Nikam!“ poručil Rhodan, ale už bylo pozdě. Oba myšobové zmizeli.

„Nemohl jste tomu zabránit, pane," utěšoval ho Marten. „Jestli tam nezůstanou příliš dlouho, nic se jim nestane. Ale to Gucky ví.“

„Zapomene nato..Navíc, se vždycky může něco stát. Atlane, ať připraví ke startu Gazelu se třemi muži!" Vtom se Gucky a Gecko teleportovali zpátky na můstek.

„Vy tedy máte způsoby!" rozzlobil se Rhodan, ale hned se odmlčel. „Co je, co se děje? Jak to, že jste tak brzy zpátky?“

„Tak brzy?" zapraskal Gucky a založil si tlapky v bok. „Nechtěl bych vidět, co by bylo, kdybychom zůstali pryč déle. Ať jeden dělá, co dělá, nikdy to není dobře. Příště tedy...“

„Nenapínej nás!" skočil mu Rhodan do řeči. „Co bylo?“

„Psi nebo medvídci se žlutými kožichy," zamručel Gucky. „Ty potvory jsou mutanti!"

„Mutanti? Jací mutanti? A jak to víš?"

„Cítil jsem to. Sice se jim nedaly číst myšlenky, protože žádné neměli, ale pocitů a vjemů měli až až. A pěkně kolísaly. Radost a štěstí na jedné straně, smutek a nenávisť na druhé. Když mě a Gecka uviděli, vrhli se na nás. Nebyli ozbrojeni a lehko bychom se ubránili, ale raději jsme se vrátili do CRESTU II. Jo, a ještě něco: jsou to teleporteři."

„Cože? Teleporteři?"

„Ano, viděl jsem to, i když jsme neměli moc času. Umí se teleportovat, ale nevím, jak daleko." Gucky vzal Gecka za tlapku a unaveně řekl:

„Pojď, mizíme. Na teleportujících psech mi něco vadí. Tobě taky?" Gecko horlivě kýval. Oba myšobové zmizeli.

Ozval se interkom. Kapitán Rudo zmáčkl knoflík a rozzářila se malá obrazovka.

„Pane! Pane!" křičel z obrazovky vyděšený důstojník.

„Co se děje! Mluvte, poručíku!"

„Pane... Vetřelci v lodi!"

„Cože?"

„Ano, malá zvířata. Žlutý kožíšek, malé hlavičky, čtyři nohy..."

„Energetický štít!" řekl Rhodan klidně. „Zkontrolujte, jestli je zapnutý, kapitáne. Ale jestli jsou to opravdu teleporteři, moc nám to nepomůže. Uvnitř lodi nařizují použití uspávacích střel. A to hned!"

Otočil se a šel ke dveřím. Dřív, než tam došel, uslyšel kapitána Ruda: „Martene, co to máte na rameni?"

Rhodan se zastavil a ohlédl se.

Na gauči seděl Marten. Na rameni se mu uvelebilo malé zvířátko, vypadající jako medvídek, kdyby nemělo tak malou hlavičku. Zvířátko bylo žluté a mělo hustou srst.

„Martene!" zvolal Rhodan. „Setřeste to, rychle! Dělejte, na co čekáte?"

Marten k němu vzhlédl. Usmíval se. Oči mu zářily radostí.

„Proč bych ho měl shazovat, pane? Vždyť je tak hodný a milý!
Je mi dobře. Ještě nikdy v životě mi nebylo tak dobře.“

Rhodanovy oči se zúžily. Podíval se na kapitána Ruda a zjistil, že i na jeho rameni sedí drobné žluté stvoření. Tisklo se ke kapitánově hlavě, jako by mu chtělo něco pošeptat. Rudo vypadal mírně a šťastně.

Rhodan pochopil.

Mutanti! Ty malé bestie museli být mutanti, možná že hypnotizéři.

„Kapitáne Rudo!“ zvolal Rhodan ostře. „Zapněte interkom, okamžitě! Chci mluvit s posádkou.“

Velitel lodi pohládl zvířátko na svém rameni a nebojácně se usmál.

„Ale proč, pane? Co jim chcete říct? Snad je nechcete varovat před našimi malými přáteli, nebo jim dokonce poručit, aby je zabíjeli? Ne, raději nic zapínat nebudeme. Kdybyste věděl, pane, co teď cítím. Tu nejčistší blaženost, radost ze života, a neuvěřitelnou jistotu. Brzy dosáhneme cíle, pane. Horní...“

„Kdo?“ Rhodan k němu přistoupil a popadl ho za paži. „O čem to mluvíte, kapitáne? Kdo jsou Horní? Co je s nimi?“

„To nevím. Vím jen, že se s nimi brzy setkáme. A pak...“

Kapitán se odmlčel. Výraz jeho tváře se změnil, už nebyl mírný, ale naopak plný vzteku a nenávisti. Rhodan o krok ustoupil, ale pak poznal, že to nepatřilo jemu, ale snad těm tajemným Horním. To žluté zvířátko vyvolávalo v lidském mozku nejen radost, ale i nenávist.

Pocity! Vjemy!

Marten měl pravdu.

Rhodan náhle ucítil tlak na levém rameni. Rychlým pohybem pravé ruky srazil zvíře na zem, shýbl se a uchopil ho do obou dlaní. Zvířátko se zmítalo a pokoušelo se utéct.

„Rozumíš mi?“ zeptal se Rhodan, ale nedával si moc naděje. „Když jsi telepat, měl bys mi rozumět. Kývni hlavou.“

Zvíře ale zavřelo oči - a zmizelo. Rhodanovy ruce byly prázdné.

„Teleporterto jsem si mohl myslet,“ zamumlal Rhodan a šel ke dveřím, vedoucím do radiostanice. Otevřel je a zjistil, že všichni důstojníci a členové posádky už jsou pod vlivem podivných návštěvníků. Každý měl na rameni malého medvídka a všechny tváře

zářily štěstím.

Rhodan znovu ucítil na rameni tíhu a znovu se mu díkybleskové reakci podařilo návštěvníka zbavit. Pochopil, jak strašlivé nebezpečí hrozí celé posádce i jemu. Snadno mohli loď ubránit proti otevřenému útoku. Protivník, který bojuje normálními zbraněmi a neskrývá své úmysly, je jen poloviční protivník. Ale tahle zvířátka, zdánlivě neškodná, mírumilovná, byla těmi nejnebezpečnějšími protivníky, jaké si dovedl představit. Jejich záměry byly nejasné - pokud vůbec nějaké měli.

Vtom se Rhodan zarazil. Znovu pocítil tíhu na rameni, věděl přesně, co se stalo, ale nemohl se nijak bránit. A ani to už nechtěl.

Žlutí hypnotizér! chtěli jen dobro. Chtěli mu poskytnout iluzi štěstí, takového štěstí, jaké nikde v galaxii nebylo. V celém vesmíru. Proč by se tomu měl bránit? Zdvižená dlaň zase klesla. Život byl nádherný, jedinečný a krásný. Rhodana prostoupil pocit blaha. Kde je Mory, jeho žena? Jistě ve své kabině. Snad také našla svého medvídka, roztomilého, malého medvídka. Musí hned za ní.

Než došel k Moryině kabině, zastavil ho Melbar Kasom. S výkřikem se ke Rhodanovi vrhl a chtěl mu z ramenou shodit oba hypnotizéry. Rhodan uhnul.

„Nechtě toho, Kasome. Opovažte se jich dotknout.“ Rychlým pohybem vytáhl Rhodan paprskomet. „Nepřibližujte se ke mně, Kasome. Varuji vás.“

Kasom na něj nevěřícně hleděl.

„Vy také?“ zeptal se nevěřícně. „cože, vy také!“ Přistoupil o krok blíž.

„Buďte přece rozumný, pane. Chci vám jen pomoci. Ty malé bestie nás ještě všechny připraví o rozum. Vy to víte, ale nechcete proti tomu nic dělat. Nikdo proti tomu nechce nic dělat.“

„Máte pravdu, Kasome. Nechci se zbavit svých malých kamarádů. Je mi dobře. Ještě nikdy v životě jsem nebyl tak šťastný. A teď mi jděte z cesty. Chci za svou ženou.“ Rhodan namířil na Melbara Kasoma paprskomet a prošel kolem něj.

Na Melbarově rameni se náhle objevil žlutý medvídek. Kasom ho

jedním, pohybem pěsti srazil k zemi.

„Mě nedostanete!“ zařval. „Mě ne!“

Pak pospíchal dál, aby zachránil, co se ještě zachránit dalo.

Moc toho nebylo.

Tu a tam se sice Kasomovi podařilo zbavit někoho z posádky žlutého hypnotizéra, ale na jeho místě se okamžitě objevil nový. Byli teleporteri a zjevovali se prostě z ničeho. Zdálo se, že je jich nekonečné množství, a že se přímo perou o to, aby lidem směli přinést libé pocity.

Kromě Kasoma byli v celé lodi jen dvě další bytosti, které se dosud podivné invazi ubránily: Haluťan Icho Tolot a myšob Gucky.

Gecka dostali rychle.

Seděl s Guckym v kabině, když se objevily první hypnotizéři. Guckyho mozek okamžitě zaujal obrannou pozici a zamezil pronikání cizích hypnotických impulsů. Pak pomocí telekineze zbavil Gecka jeho hypnotizéra. Nepomohlo to ale na dlouho. Hned se objevil další medvídek, pak třetí a čtvrtý. A pak Gecko zničehonic prohlásil:

„Áť si je Biggy hezká jak chce, já chci Iltu!“ Gucky málem spadl z gauče. Nechápavě se na Gecka díval. Samozřejmě že za to mohli ti žlutí d'áblíci, ale přesto Gecko právě vyjádřil přání, které bylo v rozporu se všemi morálními zákony myšobů. Nebralo se to tak přísně, dokud nebyla myšobí slečna vdaná, stejně jako u lidí. Ale Iltu provdána byla! A sice za něj, za Gucky ho!

„Ty drzoune!“ vyprskl Gucky vztekem a zahrozil pěstí. „Ty... Ty... Ty...!“ Najednou ho nic nenapadalo.

„Jsem šťastný,“ zapištl Gecko tenounce a blaženě kroutil očima.

Tak to už bylo příliš! Jedním skokem byl Gucky u Gecka a setřásl z něj hypnotizéry, kteří se vyděšeně odteleportovali.

„Tak co, už ti to zase myslí jasně?“

Gecko zmateně přikývl.

„Jistě, jako vždycky. Co se dělo? Proč se tak zlobíš?“

Gucky se nadechl, ale pak pochopil, že řečnění by k ničemu nevedlo. Teď měl důležitější věci na práci. Jestli jsou tihle hypnotizéři v celé lodi...

„Brač se těm potvůrkám, jak jen to půjde, Gecko. Já se postarám o Rhodana.“

To se lehko řeklo, ale hůř dělalo. Na můstku Rhodan nebyl, a kapitán Rudo si hrál se svými dvěma žlutými medvídky a zapomněl, že velí CRESTUII. Pak se Gucky potkal s Melbarem Kasomem.

„Rhodan? Je ve své kabině - počkej, Gucky! Nemá smysl, aby ses teď o něj staral. Je úplně pod jejich vlivem. Zabil by tě, kdybys mu je chtěl vzít. Ne, nemá to cenu. Kde je Tolot? Bude kromě nás dvou asi jediný, kdo se s úspěchem brání. Pojďme ho hledat, pak budeme tři. Kde jen může být?“

Prohledat celou CRESTII mohlo trvat několik dní.

„Zkusíme interkom,“ navrhl Melbar. „Hned tady za rohem je mikrofon.“

V lodi panovalo podivné ticho. Interkom nebyl zapnutý. Melbar zmáčkl tlačítko a aktivoval ho.

„Hovoří Melbar Kasom! Gucky je se mnou. Hledáme Icho Tolota! Opakuji: hledáme Icho Tolota! Tolote, ohlaste se a dejte nám vědět, kde jste. Ať se přihlásí každý, komu to ještě jasně myslí.“

Dlouho bylo ticho. Melbar opakoval hlášení. Pak se konečně ozval Tolot: „Omlouvám se, byl jsem příliš daleko od nejbližšího mikrofonu. Kde jste?“

„Kde jste. vy?“

„Ve strojovně.“

„Počkejte tam na nás. Teleportujeme se. My tři jsme jediní, koho ještě neovládají hypnotizéři. Musíme něco podniknout.“

„To už mě taky napadlo - ale co?“

„To brzy uvidíme.“ Melbar nechal interkom zapnutý a chytil se Gucky ho.

Myšob nepotřeboval nic víc slyšet. Přesně věděl, kde je strojovna a teleportoval se tam i s Melbarem.

Tolot stál doširoka rozkročený, v ruce paprskomet. Haluťan dělal s hypnotizéry krátký proces. Zabíjel je.

„Nemá to smysl,“ poučil ho Melbar. „Jsou jich tu tisíce, možná milióny. Jestli je chceme zvládnout, pak jedině lstí. Násilí není k

ničemu."

„Co tedy navrhuje?" zeptal se Halut'an a zastrčil zbraň zpět za opasek. „Pokud jsem mohl zjistit, kromě nás není nikdo, koho by neměli ve své moci."

„To je právě to," řekl Melbar zachmuřeně. „Proto si myslím, že musíme odsud pryč! Jinak jsme ztraceni."

„A ostatní?" zeptal se Gucky. „Nemůžeme je přece nechat na holičkách." Zavrtěl energicky hlavou. „Ne, jděte beze mě! Zůstanu v CRESTU II a..."

„Nic nebude!" přerušil ho Halut'an, který okamžitě pochopil Melbarův záměr. „Už jsi slyšel něco o útoku na vlastní pevnost, maličký?"

„Vy myslíte... Že jako máme odejít z lodi, a pak ji napadnout zvenku?"

„Tak nějak. Nezapomeň na poručíka Orsona a na jeho Pulce. Ten se dá dobýt snadněji, než CREST II. Až budeme mít Pulce, uvidíme, co dál."

„Dobrý nápad," souhlasil Melbar. „Zůstat tu nemá smysl. Sice jsme zatím vůči vlivu těch zdánlivých zabijáků, jak jim říká Gucky, imunní, ale..."

„Oni sami si tak říkají," skočil mu Gucky do řeči. „Ale to je tak to jediné, co jsem zjistil."

„Jsme tedy imunní," pokračoval Melbar nevzrušeně, „Ale stejně je nemožné, abychom přivedli k rozumu Rhodana nebo kohokoli jiného. Kdyby alespoň ty bestie nebyly teleporteři..."

„Daleko jim to nejde, nejvíc deset kilometrů."

„Víš to jistě, Gucky?"

„Naprosto jistě. Byl jsem přece venku a jednoho z nich jsem sledoval. Docela inteligentní chlapík. Chtěl se mnou navázat kontakt, ale bylo na to málo času."

„Tak tedy vyrazíme a navštívíme Orsona," rozhodl Melbar Kasom.

„Roboti!" vykřikl Gucky náhle. „Jasně, roboti! S nimi přece nemůžou hypnotizéři nic dělat!"

„Už mě to taky napadlo," mávl Tolot rukou. „Mohli by řídit loď, ale

kam? Bez Rhodanova výslovného rozkazu nesmíme žlutou sféru opustit, už vůbec ne směrem na povrch. A využít roboty proti hypnotizérům? Už jsem to zkoušel. Uspávači střely sice působí na posádku, ale na ty žluté potvory ne."

„Dábelská věc!" řekl Gucky a ponořil se do přemýšlení. Za deset minut vysvětlil oběma svůj plán.

2.

Ať už planetu Horor stvořil kdokoli a učinil z ní transponderovou past, musel mít k dispozici neuvěřitelné technické prostředky. Jen gravitační poměry představovaly stovky neřešitelných hádanek.

V ústřední dutině planety se Gucky vůbec nemohl teleportovat, aniž by přitom riskoval život. V prvním a druhém patře to bylo lepší, i když vliv centrálního slunce byl stále cítit. Samotná přitažlivost působila zvenku, což bylo neuvěřitelné a nedalo se nijak vysvětlit.

Ve žluté sféře to nebylo jiné. Nacházeli se na vnitřní straně vnějšího obalu planety. Jaké to bude, až se konečně dostanou na povrch? Spadnou odtamtud do vesmíru, nebo bude situace opět normální?

Gucky, Melbar a Icho Tolot však nyní měli jiné starosti. V poslední chvíli je přepadly pochybnosti. Melbar nechtěl, aby se teleportovali z CRESTU II přímo do C-3. Tolot s ním souhlasil.

„Bude lepší, když se setkáme někde venku, třeba u pilíře."

„A záření?" Gucky potřásl hlavou. „Tobě to nic neudělá, ale mě a Melbarovi ano."

„Když nebudete venku déle než pět hodin, nijak vám to neublíží," namítl Tolot. „Budeme ale potřebovat nanejvýš pět minut."

„No tak dobře," souhlasil Gucky. „Koho mám vzít prvního?"

Přihlásil se Tolot.

„Ale nenechte mě dlouho čekat," prosil Melbar. „V CRESTU II se mi teď vůbec nelíbí." „Mně taky ne!" Gucky se soustředil na cíl, který byl asi tři kilometry od nich. Netrvalo to ani vteřinu, a ocitli se pod žlutým nebem v blízkosti pilíře. „Tak, to bychom měli. Hned jsem zpátky."

„Pospěš si," žádal ho Tolot a rozhlížel se na všechny strany. „Necítím se tu o moc lip, než v lodi."

„Dneska se o mě všichni přímo rvou," konstatoval spokojeně Gucky a ušklíbl se. Pak zmizel.

Náhle Tolot zachytil pohyb. Ještě někdo, kdo nemá přítele, pomyslel si Tolot hořce. Jen ať přijde, na mně si vyláme zuby. Ale hypnotizér se nepřibližoval. Hajo Kuli byl příliš chytrý na to, aby se nepoučil ze zkušeností svých druhů.

Tolot si oddechl, když se vedle něj objevili Gucky s Melbarem.

„Vám to ale trvalo!"

„Celé dvě minuty," kontroval Gucky. „Chtěli jsme vzít s sebou Rhodana, ale nešlo to. Hypnotizéři jsou zřejmě pevně rozhodnutí, že se lodi nevzdají. To musí mít nějakou příčinu."

„Tak se zeptáme támhle toho," navrhl Tolot a ukázal k jeskyni. „Gucky, dokázal bys nás tam teleportovat oba najednou? Možná se nás lekne, když se tam tak najednou objevíme."

„To sotva," mínil Gucky. „Je to přece taky teleporter. Chyťte se mě za ruce, podíváme se na něj. Mám takové tušení..."

Objevili se před zvířátkem, které uskočilo stranou, ale pak zůstalo sedět. Gucky začal vysílat intenzivní myšlenkové vzorce. Jestli má ten druhý alespoň špetku telepatického nadání, musí jeho signály zachytit. A zdálo se, že tomu tak je. Gucky zachytil hypnotizérovy myšlenky. Byly přátelské a mírné. Ale nebyly to přímé otázky, jen tázavé pocity.

„Myslí, ale tak nějak na špatné vlnové délce," řekl Gucky Melbarovi a Tolotovi. Kdyby se mi podařilo jeho vysílání správně zachytit, možná bych mu rozuměl."

„Ztrácíme čas," prohlásil Melbar. „Co by nám tak asi mohl říct?"

„To nevím, ale v každém případě bychom mu my mohli říct hodně, nezdá se vám? Vydržte ještě chvíli!"

Gucky se znovu obrátil ke zvířátku.

„Rozumíš mi?" zeptal se nahlas, aby zvýšil sílu myšlenek. „Odpověz, jestli mi rozumíš. Dej mi znamení - zvedni přední packu."

Hypnotizér na okamžik zaváhal, ale pak zvedl packu.

„No vida," oddechl si Gucky. „První úspěch. A teď se pokus zintenzívnit své myšlenky. Mysli pomalu a koncentrovaně. Ne, ne tak rychle. Pomaleji! A mnohem koncentrovaněji."

Bylo vidět, že se zvíře snaží. Sedělo zase na všech čtyřech a přestalo se bát.

Náhle Gucky zachytil první jasnou myšlenku. Ale zachytili ji i Melbar a Tolot.

„Tak jste se tedy opravdu vrátili?" ptal se hypnotizér.

Bylo jasné, že si je s někým plete. Ale s kým?

Gucky se rozhodl nechodit dlouho kolem horké kaše. Chtěl znát pravdu, a tu se mohl dozvědět jen tehdy, když bude sám mluvit pravdu.

„Jsme v této části planety Horor poprvé," řekl nahlas, aby mu rozuměli i Melbar a Tolot. „Nikdy dřív jsme tu nebyli, takže jsme se nemohli vrátit. S kým si nás pleteš?"

Odpověď byla změt' rozličných pocitů. Trvalo skoro minutu, než byly impulsy zase srozumitelnější.

„Páni - mysleli jsme, že jste páni. Už dávno na ně čekáme. Kdysi jim patřil tento svět. Nevíme, jak vypadali, ale víme, že nás potřebovali. Potřebovali nás, protože uměli jen myslet, ale ani cítit, ani vnímat. Dělali jsme to za ně."

Gucky začínal chápat, co se stalo. A pochopil i, proč malí hypnotizéři vnikli do CRESTU II. Nebyl to zlý úmysl, ale nejčistší láska k bližnímu. To však dělalo situaci ještě složitější.

„Zmýlili jste se," řekl klidně. „Dokázal bys zavolat své přátele zpět?"

„Už jsem to zkoušel. Nepovedlo se mi to. Jsou přesvědčeni o tom, že našli své staré pány. Neposlouchají mě, protože jsem jen Hajo Kuli."

„Takže ty jsi tedy Hajo Kuli. Možná nám můžeš pomoci. Ale nejdřív nám řekni, co se stalo. Byla tu válka?"

„To už je tak dávno, že si na to nikdo z nás nevzpomíná. Ani naši předkové. O válce nevíme nic, ani nic o pánech. Žijeme ve městech v jeskyních, v horách. Život bez pánů je bezútěšný a osamělý. Dávali nám kdysi vše, co jsme k životu potřebovali a my jsme jim za to dávali sny a pocity. Pak přišli Horní."

Čili dokonalá symbióza, pomyslel si Gucky, Jeden doplňuje

chybějící vlastnosti druhého.

„Kdo jsou Horní?“ zeptal se.

„Oni zničili náš svět a vyhnali pány neboje zabili. Nevíme, jak vypadali. Ale říká se, že měli strašlivé zbraně. Přišli k nám ze země a tam také zmizeli. Země je ale nahoře. Tomu nerozumíme. Ale je to tak.“

„Opravdu je to tak,“ potvrdil Gucky. „Žijete na podivuhodné planetě - nebo lépe řečeno v ní. Nevíte nic o vesmíru, z něhož my přicházíme. Je tvořen nespočetnými planetami, ale jejich obyvatelé se většinou zdržují na povrchu, pod opravdovým nebem plným hvězd, které jste ještě nikdy neviděli. Jste vězni svého světa, který vás obklopuje ze všech stran. Nám se podařilo prorazit zdi a brzy překonáme i poslední hranici. Ale nejdříve se tví přátelé musí vrátit do měst.“

„Neudělají to, protože jsou šťastni, že mohou zase sloužit.“

Gucky viděl, že takhle se daleko nedostane. Než změní taktiku, chtěl ale ještě něco vědět.

„Předpokládali jste, že jsme vaši bývalí páni. Proč si nikdo nemyslel, že jsme Horní? Přece nevíte, jak vypadali?“

Hajo Kuli neodpověděl hned. Když to udělal, byl jeho argument tak odzbrojující a jednoduchý, že Guckymu došla řeč.

„Vždycky jsme si přáli, aby se páni vrátili. Nikdy jsme nechtěli, aby přišli Horní. Museli jste tedy být páni.“

„Docela logické,“ zamumlal Melbar nakonec. „Nic proti tomu.“

Gucky přešel k taktické části rozhovoru. Musel být opatrný, protože kdyby Hajo cítil nebezpečí, okamžitě by se odteleportoval. A hledat ho by bylo pořádně těžké.

„Kolik vás žije ve městě a kolik tady ve skále?“

Trvalo dlouho, než Gucky získal odpověď. Ve městě žil asi milión hypnotizérů, v horách skoro dvakrát tolik. Více než dva nesměli sloužit jednomu pánovi, ale ten, kdo žádného neměl, čekal. Čekal a teleportoval se do lodi, když odtamtud jiného hypnotizéra vyhnali nebo zabili. Trvalo by měsíce, než by se Guckymu, Melbarovi a Tolotovi podařilo všechny vyhnat z CRESTU II. A to jen tak, kdyby

je všechny zabili...

Situace byla bezvýchodná.

Gucky se zeptal Hajá: „Mohl bys nás dovést do města? Chceme mluvit s vašimi Staršími. Třeba je budeme moci přesvědčit.“

„Záření!" upozornil Melbar.

„Správně!" řekl Gucky. „Počkejte tady. Teleportuji se do CRESTU II a přinesu skafandry. My budeme v bezpečí a Tolot naštěstí žádný nepotřebuje.“

„Můj najdeš u mě v kabině," řekl Melbar.

Gucky zmizel. Vrátil se za deset minut s oběma speciálními skafandry, s jejichž pomocí se dalo létat, být neviditelný a chránit se energetickým polem. Skafandr poskytoval ochranu před všemi druhy záření a umožňoval dokonce delší pobyt ve vesmíru.

„Starší najdete v jeskyních," vysvětloval Hajo Kuli. „Ale nemohou nám rozkazovat, nevědí víc, než my. Střeží zápisky.“

„Zápisky?"

„Ano, ty, co nebyly zničeny ve válce. Je to svátost našeho národa. Víme z nich, kdo byli a co dělali naši předkové. Ale zápisky nejsou kompletní. Není v nich nic o tom, jak vypadali páni nebo Horní. Ani bohové tam nejsou blíže popsáni.“

„Bohové?" Gucky se na Melbara a Tolota rychle podíval. „Kdo jsou bohové?"

„Stvořili náš svět," zněla překvapivá a přece jasná odpověď. „Stojí nade všemi ostatními národy.“

„To rád věřím," přiznal Gucky a věděl, že zase přišli na stopu neznámého národa, který vytvořil transmitter mezi Mléčnou dráhou a Mlhovinou Andromeda. „Hledáme bohy. Myslíš, že byste nám mohli pomoci, když vás o to poprosíme?"

„Snad. Počkejte tu. Budu brzy zpátky. Neodcházejte odsud, jestli chcete někdy dosáhnout svého cíle. Nebude to trvat dlouho.“

A zmizel, jako by nikdy nebyl.

Gucky zíral na prázdné místo.

„Tak dobře," řekl. „Počkáme. Na téhle - promiňte - v téhle planetě je to všude stejně bezútesné.“

Hajo Kuli sám nevěděl, proč je jiný, než jeho druhové. Nejprve to byla jen skepse a vrozená nedůvěřivost, které ho přiměly pochybovat o tom, že se skutečně vrátili jejich páni. Teď se jeho obavy potvrdily. Cizinci, kteří přiletěli v obou lodích, neměli se zmizelými pány nic společného.

Třeba všichni páni zemřeli tenkrát ve válce a už se nikdy nevrátí.

Ale Horní se vrátit mohli, a jestli přijdou, nebude vůči nim obrany. Zdánliví zabijáci neměli žádné zbraně.

Hajo Kuli se teleportoval výš. Staří žili asi dvě stě kilometrů nad povrchem. Byli považováni za moudré rádce a kazatele svého národa, ačkoli na každodenní život hypnotizérů neměli žádný vliv. Ale jejich rad bylo radno uposlechnout.

Žlutá sféra neměla žádnou vládu. Hypnotizéři žili volně a nezávisle. Kromě toho v jejich světě nebylo nic, co by potřebovalo organizaci.

Živilo je záření, a toho bylo až až. Minerály, které potřebovali, byly volně dostupné na povrchu. Voda byla v horách a bylo jí víc než dost. Nikdy nebyla tma, protože nemohlo zapadnout žádné slunce. Nebe bylo vždy žluté a světlé, a teplota stále stejná. Jedním slovem ráj pro zdánlivé zabijáky.

Výhoda této absolutní svobody se však brzy změnila v nepřehlédnutelnou nevýhodu, když bylo zapotřebí něco rozhodnout. Hajo to pochopil, když „mluvil“ s Guckym. Jak má staré nebo přátele přesvědčit, že musí nechat cizince být? Nebudou mu věřit ani to, že jsou to cizinci a ne bývalí páni.

Staří a kazatelé se shromáždili v chrámu. Chrám byla obrovská jeskyně ve dvacátém poschodí pilíře. Její stěny zářily, takže i uvnitř bylo světlo. Žádný z hypnotizérů nevěděl, jak to, že září, protože tato města postavili páni.

Hajo se zjevil uprostřed shromáždění, což znamenalo neodpuštělné porušení ceremoniálu. Žádný „mladý“ hypnotizér neměl na shromáždění starých co dělat, pokud ho výslovně ne vyzvali k účasti.

Hajo to věděl, ale bylo mu to jedno. Koneckonců měl předat důležitou zprávu. Viděl, jak se k němu obracejí pohoršené tváře

kazatelů. Někteří vyskočili a ukazovali si na něj. Všichni byli velice rozzlobení.

„Co tě to napadá?" zeptal se Velký mudrc telepaticky a zase si sedl. Ukázal na volné místo u svých nohou a Hajo se tam teleportovat. „Jak se opovažuješ se tu objevit bez ohlášení?"

„Prosím o prominutí," odpověděl Hajo klidně. „Neměl jsem jinou možnost, když jsem nechtěl ztrácet cenný čas. Čas, na němž možná závisí další trvání našeho lidu."

„To jsou velká slova," namítl Velký mudrc. „Dokaž je."

„Rád. Hovořil jsem s cizinci s některými z nich. Vysvětlili mi, že nejsou naši ztracení páni. Úplně jak jsem si to myslel."

„Hovořil? Jak je to možné? Všichni hypnotizéři potvrzují, že domluva je nemožná. Cizinci na naše impulsy nereagují."

„Protože jim nerozumějí, alespoň většina z nich ne. Setkal jsem se se třemi z nich, kteří se cizincům podobají jen vzdáleně. Je to tedy jiná rasa. Dva jsou velmi vysocí, a s nimi jsem žádný kontakt nenavázal. Ale ten třetí je asi jen tak velký jako já. S ním jsem se dorozuměl. Potvrdil mi, že cizinci z obou koulí jsou v našem světě poprvé. Nejsou to páni. Vyslovil prosbu, aby si směl pohovořit s Mudrci. Proto jsem tu. Splníte tu prosbu?"

„Počkat, počkat, ne tak rychle," opáčil Velký mudrc, konsternovaný Hájovým rychlým postupem. „Proč s námi ten tvor chce mluvit?"

„Chce vám vysvětlit, odkud přichází a proč nechce, abychom pomáhali jeho přátelům. Chce se o nás dozvědět všechno a pak nám vysvětlit, co se stalo. Hledá bohy."

Velký mudrc vzrušeně vyskočil.

„Co to říkáš? Ti cizinci hledají bohy? To je... To je..."

Jeho impulsy byly zcela zmatené a pak ustaly. Hajo pochopil, že Velký mudrc utrpěl šok. Někdo hledá bohy! To byla blasfémie v nečistší formě. Byli bohové, ale kdo o nich pochyboval nebo je dokonce hledal, porušoval všechny nepsané zákony zdánlivých zabijáků.

Starý hypnotizér se konečně vzpamatoval.

„Přiveď ty tři k nám. Jsme zvědaví, co nám chtějí říci. Povoluji jim

audienci."

Hajo si vydechl. To by bylo. Už už chtěl zmizet, když se před ním objevil další ze Starších. Hajo zaváhal. To nebyl kněz, ale příznivec nového politického pořádku, revolucionář.

„Chci se ještě na něco zeptat, než přijmeme cizince, Hajo. Tebe a Velkého mudrce.

„Ptej se," řekl Velký mudrc. Hajo blahosklonně přikývl.

„Ti cizinci - pokud to opravdu nejsou naši ztracení páni - by nám mohli pomoci. Proč je k tomu nepřinutíme?"

„Pomoci? A s čím?" nechápal Velký mudrc.

„Nemáme žádné koule, které přicházejí z nebe. Horní takové měli. V takové kouli se dá opustit náš svět. Když cizince naplníme naší nenávistí vůči Horním a ne radostí a štěstím, které beztak nechtějí, pak naplní odkaz naší rasy. A ten zní: Nenávist a smrt Horním!"

„Nenávist a smrt Horním!" opakovali všichni přítomní.

„Máme teď příležitost naplnit odkaz našich předků," pokračoval revolucionář. „Cizinci nám ukáží cestu k vrchnímu světu. Budeme je následovat a přepadneme Horní. Naplníme je strachem a děsem. Budou žít v děsu, a v panice se brzy sami vyvraždí. To bude naše pomsta za válku a zničení našich pánů. A teď můžete přivést cizince."

„Raguvo má pravdu," řekl Velký mudrc. „Proč bychom neměli využít cizinců k našemu prospěchu? Vždyť Hajo nám řekl, že chtějí do Horního světa. Nebudeme je tedy zdržovat, naopak - přinutíme je ke spěchu. Oni a my máme stejný cíl."

Hajo se rozhodl zasáhnout.

„Vím, že cizinci jsou mírumilovní, zvláště ten malý, s nímž jsem hovořil. Jsem přesvědčen, že takový nesmysl odmítnou. Nikdy nám nepomůže, když rozpoutáme novou válku. Jak se můžeme mstít na nevinných za to, co se stalo před mnoha tisíci lety?"

„Hajo nepatří do našeho společenství," protestoval Raguvo přesvědčeně. „Zrazuje nás od odkazu našich pánů. Nechce pomstít bezpráví. Bezpráví zůstává bezprávím, i když mine milion let."

„Tak?" Hajo věděl, že Raguva nikdy nepřesvědčí. Snad se to podaří těm třem cizincům. „Kdo je potom podle tebe zodpovědný za to, že se

ta strašlivá válka vůbec mohla konat? Horní? Páni? Anebo přece jen bohové?"

„Bohové?"

„Ano, bohové! Neboť oni stvořili náš svět a tím zároveň vytvořili podmínky pro to, co se později stalo. Chceš je za to potrestat? Jsou podle tebe vinni? Ptám se Velkého mudrce, kdo se tu dopustil blasfémie. Raguvo nebo já?"

„Samozřejmě nečiníme bohy zodpovědnými, ale nemůžeme ani jen tak zapomenout na odkaz našich předků. Hajo, přiveď sem cizince. Když nebudou souhlasit s našimi návrhy, nebudeme je nutit."

„Hajo se nikdy neměl dozvědět, co máme v plánu," řekl pak Velký mudrc ostatním. „Teď to ví a prozradí to cizincům." „No a co?" mávl Raguvo tlapkou. „Mí přátelé ve velké kouli už začali svou práci. Cizinci už nejsou naplněni štěstím a radostí, ale krutou nenávistí k Horním. A chtějí už jen jedno: dostat se do světa Horních, aby nám otevřeli cestu."

„Mudrcové tohoto pohoří odpovídají jenom za naše sídliště," vyprávěl Hajo Melbarovi, Tolotovi a Guckymu, když se zas k nim vrátil. „V našem světě jsou takových sídlišť stovky. Nevíme, jestli o vás vědí ostatní, ale předpokládáme to. I kdyby se naše sídliště rozhodlo nechat vás na pokoji, jsou tu ostatní. Neposlechli by nás. Zavedu vás teď k mudrcům, ale nemyslím, že vás poslechnou. Dorozumění bude možné jen mezi mnou a tebou. S tvými velkými přáteli nemáme žádný přímý kontakt."

„To ani není nutné. Kde jsou mudrci?"

„Teleportujeme se," navrhl Hajo Kuli.

„Jsme tu," řekl po chvíli. „Mudrci nás očekávají v jeskyni. Jdeme."

Široké stěny jeskynní chodby byly hladké jako zrcadlo a zevnitř zářily. Vlastně to ani nebyla chodba, spíš obrovská hala s vysokým stropem. Stály v ní stavby. Město!

„Nebylo zničeno," řekl Melbar nechápavě. „Město v jeskyni! Proč tedy bydlí ještě v ruinách, když tu mají taková města?" „Víš vlastně, co od nás vaši mudrci chtějí?" zeptal se Hajá Gucky. „Nebyli by přece tak ochotně souhlasili s rozhovorem, kdyby na něm sami neměli

zájem." Pokusil se číst Hájovy myšlenky, ale ke svému překvapení zjistil, že jsou zablokovány. Mohl teď vnímat jen ty myšlenky, které vnímat měl.

„Nemám tušení," řekl Hajo.

A Gucky věděl, že lže.

3.

Útok hypnotizérů na C-3 probíhal úplně jinak, než jak tomu bylo u CRESTU II.

Orson věděl, že něco nehraje, když bylo radiové spojení s lodí přerušeno. Okamžitě vyhlásil poplach. Mužstvo se shromáždilo v centrále.

„V CRESTU II se něco stalo," začal Orson. „Nevím přesně co, ale do lodi museli proniknout vetřelci. Zvláštní je, že kapitán Rudo nevyhlásil poplach. Nerozumím tomu." „Život je krásný!" zařval náhle poručík Bender a začal se hystericky smát.

Orson sebou trhl. Na Benderově rameni seděl malý žlutý medvídek. Orson ho popadl za kůži na hřbetě. Zvířátko se mu chvíli zmítalo v rukou, a pak bylo náhle to tam.

Bender se zatvářil překvapeně. „Co to bylo, Orsone? Cítil jsem se tak lehce, tak bezstarostně. Křičel bych štěstím a teď..."

„Myslím," řekl Orson pomalu, „že už vím, co se stalo v CRESTU II. Zaútočili na ně obyvatelé tohoto světa. Teleporteři a hypnotizéři. Připravte si paprskomety, pánové. Ale rychle! Každé to malé stvoření musíte okamžitě zabít, jakmile se objeví. Neváhejte ani vteřinu! Nesmíme se za žádnou cenu dostat pod jejich vliv. Nevím, co od nás chtějí, ale nevěřím tomu, že nás chtějí jen učinit šťastnými. Je v tom určitě ještě něco."

Poručíku Benderovi se konečně po více než hodině podařilo spojit s kapitánem Rudém.

„Co chcete?" křičel kapitán rozzlobeně z obrazovky., Jak to, že neplníte rozkazy? Čekejte laskavě..."

„Pane, byl byste tak laskav a sáhl si na rameno? Zabijte toho hypnotizéra."

„Mého malého přítele? Co vás to napadá?"

Bender se zakoktal" „Pane, vy tedy víte...? Vy to víte a nebráníte se?"

„A proč bych měl? Nikdy mi nebylo tak dobře. Kromě toho mám úkol..."

Bender ucítil na rameni tíhu. Za sebou uslyšel pohyb a zašeptání: „Nehýbejte se, Bendere!" Pak něco zasyklo a tíha zmizela.

„V pořádku," řekl Orson klidně. „Nikdo nesmí být sám v místnosti. Když se tím budeme řídit, zvládneme to. Co říkal kapitán?" „Nemá cenu je přemlouvat, aby se bránili. Obávám se, že v CRESTU II už nikdo není pánem své vůle. Rudo říkal něco o úkolu, který musí splnit."

„Takže přece! Tužil jsem, že za tím něco bude. Na místa, Bendere! Odstartujeme! Uvidíme, jak vysoko se ti hypnotizéři dokáží dostat!"

Tentokrát to byl Bender, kdo osvobodil Orsona od hypnotizéra.

Pak C-3 odstartoval a okamžitě vystoupil do výše deseti kilometrů. Útoky hypnotizérů byly teď sice řidší, ale nepřestaly. Teprve ve výši dvaceti kilometrů se objevovat přestali. Orson předal řízení automatické a svolal všechny důstojníky.

„Bezprostřední nebezpečí už nám nehrozí, pánové. Vypadá to, že hypnotizéři se neumějí teleportovat na větší vzdálenost, než je deset kilometrů. Jsme tedy v bezpečí. Naší úlohou je teď osvobodit CREST II. Musíme připravit dobrý plán, abychom znovu neriskovali. Má někdo návrh?"

Poručík Dischel řekl:

„Nevím, co mají ti neznámí tvorové za lubem, ale musím přiznat, že je nádherné být pod jejich vlivem. Chápu, že se proti tomu nikdo nebrání. Jen tak lze vysvětlit, že dva tisíce mužů posádky CRESTU II mohlo podlehnout."

„Máte pravdu, Dischele." Orson se rozhlížel kolem dokola. „Nu?"

Ukázalo se, že nikdo nemá užitečný nápad. Bender dokonce prohlásil:

„Měli bychom počkat, Orsone. CREST II se musí zase ozvat. Rudo mluvil o úkolu. Možná to souvisí s těmi hypnotizéry. Měli bychom si

dát pauzu na odpočinek."

„Pauzu?" Orson zavrtěl hlavou. „To není možné. Naší povinností je bdít nad bezpečím CRESTU II. Musíme něco podniknout, a to co nejrychleji. Otázka zní: co podnikneme?"

„Co kdybychom napadli to jejich rozpadlé město?" navrhl podporučík Lopakat. „Zničíme, co ještě zůstalo! Třeba je to přiměje, aby nechali CREST II na pokoji."

„Nevím, jestli bychom tím situaci jen nezhoršili," řekl Orson ustaraně. „Ale na druhé straně musíme jednat. Všechno je lepší, než nečinnost. Kdo je pro?"

Ukázalo se, že nikdo nemá námitky.

„Dobrá tedy," řekl Orson vážně. „Ukážeme hypnotizérům, že to umíme i jinak. Zaútočíme za deset minut. Na místa, prosím!" Když uplynulo deset minut, vrhl se Pulec dolů a pokropil ruiny smrtelnými energetickými paprsky, které ničily všechno živé, co nebylo dost hluboko pod zemí.

Ale bylo jen málo hypnotizérů, kteří dost rychle nepochopili, co a jak. V Okruhu deseti kilometrů se objevovaly tisíce a tisíce žlutých tvorů a teleportovaly se dál a dál.

V C-3 pochopili, že pronásledovat je, nemá smysl.

4.

Hajo vedl své hosty mezi zvědavými hypnotizéry do středu haly, kde je čekal Velký mudrc.

„Ty jsi tedy ten malý cizinec, o němž jsem slyšel," řekl telepaticky Velký mudrc Guckymu. Proč vypadáš jinak, než ostatní cizinci?"

„Patřím k jiné rase než oni," vysvětloval Gucky. „Ani moji dva společníci k nim nepatří, jsou jen jejich přátelé. Ve vesmíru existuje mnoho miliónů ras."

„Co je to vesmír?" zeptal se mudrc udiveně.

Jistě, pomyslel si Gucky. Oni přece žijí ve své planetě. Jak mají vědět, jak to vypadá jinde?

Velice se snažil, aby Velkému mudrci popsal vesmír. Hovořil o galaxiích, sluncích a planetách. Popisoval bezpočet ras, které obývají jednotlivé planety. Pokoušel se vylíčit obrovské vzdálenosti, které dělí

jednotlivé světy a mléčné dráhy a nakonec poukázal na to, že planeta Horor je jen jedním z mnoha miliard světů.

Dlouhou dobu nedostal odpověď. Pak přišel jeden jediný impuls:

„Lžeš!“

Gucky si povzdechl. „Nelžu,“ řekl prostě. „Pokouším se ti osvětlit pravdu, abys konečně pochopil, jak nesmyslný je váš útok na nás. Máme v lodi takové zbraně, že bychom mohli zničit celý váš svět, jak to kdysi učinili Horní. Jen to neudělali dost důkladně.“

„Možná, že vy jste Horní,“ opáčil Velký mudrc.

„My to nejsme,“ zdůraznil Gucky. „Kdybychom byli vašimi nepřáteli, bránili bychom se a zabili vás, když jste se objevili v naší lodi. Doufali jsme, že se s vámi dorozumíme. Ale nyní mi odpověz na několik otázek. Já jsem ti také odpovídal.“

„Ptej se, cizince s jedním zubem.“

Můj hlodák! Pomyslel si Gucky nazlobeně. To je tedy to jediné, čeho si na mně všiml. No, jestli bude takhle pokračovat, bude se divit.

„Co víte o Horních? Hajo mi vysvětlil, že máte o nich písemné prameny. Co víte o bozích? Jak vypadali?“

„Nikdo neví, kdo jsou bohové nebo jak vypadají. Nevíme ani, jak vypadají Horní. Víme jen, že zabili naše pány a zpusťovali náš svět.“

„A co ty zápisky, o nichž mluvil Hajo? Mohu je vidět?“

„Ne! Nikdo je nesmí vidět. Nerozhoduji o nich sám. Musel bych se zeptat ostatních dvou set Velkých mudrců, a to by trvalo dlouho. Jsme již staří. Už se nemůžeme teleportovat.“

„Přesto bych tě rád požádal, abys mi vyprávěl vše, co víte o bozích. Odkud víte, že existují? Setkali se s nimi vaši předkové?“

„Nemůžeme ti nic říci. Ani nechceme. Jsi teleporter jako my. To je tvé štěstí, jinak bychom tě zadrželi. Takhle tě ale musíme poprosit, abys nás chápal. Nemáme s vámi žádné špatné úmysly, ale vnikli jste do našeho světa a musíte se smířit s jeho zákony. Životní náplň naší rasy spočívá v dávání radosti jiným. Vy nám nahradíte pány, neboť na ně jsme čekali. Nikdo nám nemůže zabránit v tom, abychom zase našli smysl života. Tví přátelé ve velké kouli budou šťastní, když budeme s nimi. Už nás nebudou moci postrádat. Myslí si, že mají vše,

o čem kdy snili. Už nebudou chtít opustit náš svět."

Gucky přistoupil o krok blíž.

„Je naším zvykem respektovat zvyky a obyčeje jiných ras, ale požadujeme, abychom byli respektováni také my. Chcete, abychom se vzdali svých plánů a dokonce i pocitů. Možná vám za to byli kdysi páni vděční, ale my ne. Proto tě naposledy žádám, abys odvolal z lodě všechny hypnotizéry."

„Ani kdybych to chtěl, nemám tu moc.

„Dobře." Gucky opět ustoupil a rozhlížel se na všechny strany. O Melbara a Tolota si nemusel dělat starosti, alespoň o Tolota rozhodně ne. „Pak si pomůžeme sami. Ale nestěžuj si, bude-li to na vaší straně spojeno s obětmi. Už jsem ti řekl, že máme strašlivé zbraně. Použijeme je."

„Tví přátelé je nikdy nepoužijí, alespoň ne proti nám."

Gucky naslouchal vibrujícím myšlenkovým impulsům. Prozrazovaly zadostiučinění a potlačovanou radost.

...alespoň ne proti nám?

Proti komu pak?

„Moji průvodci a já jsme vůči vašemu vlivu imunní. Nezapomínej na to."

Velký mudrc neodpověděl. Uprostřed sálu se náhle začali objevovat zmatení hypnotizéři, kteří se sem teleportovali. Gucky přijímal signály plné strachu, překvapení a smrtelné úzkosti.

„Ach, Velký mudrci, Horní se vrátili! Napadají nás strašlivými zbraněmi a zabíjejí nás. Podařilo se nám utéci. Malá koule..."

„Co se stalo?" přerušil ho Velký mudrc netrpělivě.

Hypnotizéři vyprávěli o útoku C-3 na rozpadlé město: „Koule nás pronásleduje. Vysílá světelné paprsky, co jsou tak horké, že nás spálí. Pokoušeli jsme se ty cizince dostat do své moci, ale nepodařilo se to. Loď je příliš vysoko. Nemůžeme se tam dostat. Řekni nám, co máme dělat, Velký mudrci."

Velký mudrc už nevypadal nijak moudře, jak Gucky s uspokojením zjistil. Tak se tedy poručíku Orsonovi přece jen podařilo zbavit se hypnotizérů. Přišel na to, jak daleko se dokáže teleportovat a prostě se

držel v dostatečné výšce.

„Co kdybychom se dohodli," navrhl Gucky. „Ty odvoláš své druhy z lodi, a já řeknu svým přátelům v malé kouli, aby přestali útočit. Kromě toho nám ukážeš zápisky.

„Pozor!" řekl Melbar, aniž zdvihl hlas. Mluvil, jako by se nic nedělo. „Mají něco za lubem, Gucky."

„Už jsem si toho všiml. Bud' mi nablízku, abychom se mohli případné okamžitě teleportovat. Tolote, když ti dám znamení, popadni Velkého mudrce. Vezmeme ho jako rukojmí."

„Klidně zmiz s Melbarem. Já už ty trpaslíky zvládnou. Sejdeme se u východu z jeskyně. Hajo mi pomůže. Vezmu ho hned s sebou. Velkého mudrce nechám tobě."

Navenek se nestalo nic. Velký mudrc vstal a postavil se vedle Guckyho. Telepaticky dal příkazy ostatním. Hypnotizéři se přiblížili. Jejich myšlenkové impulsy zasypaly Guckyho a Melbara. Byly tak intenzivní, že se sotva daly odvrátit. Nebude trvat dlouho, a přinejmenším Melbarovi bude hrozit mentální zhroucení.

„Takhle tedy vypadá vaše mírumilovnost," řekl Velký mudrc rozzlobeně. „Nic jsme vám neudělali, ale vy nás zabíjíte. Nemáme žádné zbraně, jsme mírumilovní. Ale i my dokážeme bojovat. Brzy to uvidíte."

„Půjdeš s námi," rozhodl se Gucky. Popadl Melbara za paži a druhou packou se dotkl Velkého mudrce. Viděl, že se k Tolotovi přiblížil Hajo, který ustaraně pozoroval, co se děje. „Ukážeme ti, kdo to s kým myslí dobře. Hopla..."

Než mohl kdokoli zasáhnout, Gucky s Melbarem i Velkým mudrcem zmizeli. Tolot s Hájem na rameni prolétl sálem a zmizel směrem k východu. V chrámu zůstali zmatení a bezradní hypnotizéři.

Ve výšce patnácti kilometrů pronásledoval C-3 hypnotizéry.

„Nemá to smysl," stěžoval si poručík Bender. „Vždycky nám zmizí."

„Hlavní věc je, aby neměli čas na oddych," vysvětloval Orson. „Třeba se nám dokonce podaří odlákat je z CRESTU II. Kdyby se nám Ruda podařilo přimět alespoň k tomu, aby odstartoval! Nevěřím

tomu, že v lodi už nikdo normálně nemyslí. Alespoň ten Halut'an by to přece měl zvládnout."

„Nebo Gucky," řekl Bender s nadějí. „Myšobové jsou přece všemi mastmi mazaní."

„Bude lepší, když budeme v blízkosti CRESTU II," rozhodl Orson. „Bendere, zastavte palbu. Sestoupíme níž, takže musíme počítat s novým útokem. Nikdo nesmí zůstat sám. Připravte si zbraně." Orson neměl ani tušení o tom, jaké jsou motivy hypnotizérů. Nevěděl ani, kolik jich na téhle neuvěřitelné planetě žije. A už vůbec ho nenapadlo, že zdánliví zabijáci je, Pozemšťany, považují za potomky vyhynulé rasy.

„Už jsme jen osm kilometrů vysoko," hlásil Bender ustaraně. „Jestli jsou ty potvory chytré, napadnou nás s pořádnou přesilou. Pak se už neubráníme."

„Nebojte se, Bendere. Když to bude vypadat zle, okamžitě stoupáme. Ale teď musíme dolů! Zkuste se spojit s CRESTEM II."

I když se C-3 vznášel teď jen dva kilometry nad zemí těsně vedle CRESTU, žádní hypnotizéři! se neobjevili. Zdálo se, že je útok na město tak vyděsil, že své snahy vzdali. Poručík Orson se začal cítit jistě. Rozhodl se přistát.

Na Benderovo volání nikdo neodpovídal. V CRESTU II bylo ticho, jako by tam ani nikdo nebyl.

„Mlčí," zamumlal Bender. „Dobré nebe, co se tam asi odehrálo?"

Orson se kousl do rtů. Napětí začínalo být nesnesitelné. A pak, bez sebemenšího varování, přišel útok.

Museli to být tisícovky hypnotizérů. Jen na velitelském můstku jich bylo víc, než dvě stě. Jejich impulsy zaplavily mozky obou důstojníků a ochromily jejich činnost. Orson se nezmohl ani na reflexivní pohyb. Jeho paprskomet zůstal za opaskem.

Během deseti vteřin byla celá posádka C-3 pod vlivem hypnotizérů. Nikdo v C-3 se neradoval. Hypnotizéři tentokrát nepřinášeli štěstí a spokojenost, ale nenávist. Nenávist k Horním.

Orsonův hlas zněl nezměněně, když vydal první rozkaz:

„Poručík Dischel a podporučík Lopakat se pokusí navázat přímý

kontakt s kapitánem Rudém. Pak se s C-3 přemístíme do CRESTU II. Zaútočíme! Horní čekali na své potrestání už dost dlouho. Teď je načase! Pomůžeme našim malým přátelům. Jejich msta pro nás bude blažeností."

Vtom se v Pulci objevili obr a trpaslík.

Obr zůstal...

Domy měly až patnáct pater a sahaly až ke stropu jeskyně. Tolot se rozhodl, že se nebude pokoušet Hajovi vysvětlovat, aby se teleportovali. Nebylo to zatím nutné. Nepotkali žádného hypnotizéra. Haj o se choval tak, jako by neměl ani trochu strach, ačkoli s Tolotem se nemohl dorozumívat v myšlenkách jako s Guckym.

Tolot se zastavil před jednou z budov. Rozhodl se, že si ji prohlédne. Doufal, že se tak doví něco o těch, kdo podivuhodná města vybudovali. Vtom uslyšel ostré zapištění. Na cestě stál Gucky s Melbarem a Velkým mudrcem, který se mu marně pokoušel vyškubnout.

„Ty se tu procházíš," řekl Gucky znechuceně, „A já si i zatím můžu po tobě oči vykoukat. Co tu vůbec chceš?"

„Dobře, že jsi tu. Nechceš si se mnou prohlédnout ten dům? Času máme dost."

„Času? To bych si nebyl tak jistý, ale pro mě za mě. Ale když už, tak jiný dům. Tady mudrc si nedával tolik pozor na své myšlenky, takže vím, kde se nacházejí ty zápisky, nebo alespoň jejich část. Není to daleko. Pojd', jdeme tam."

„A kde jsou hypnotizéři? Myslel jsem, že jsou jich tu tisíce."

„Hajo nám to poví. Pusť ho, už neuteče. Kdyby chtěl, už by to dávno udělal."

Když se blížili k domu se zápisky, začal být Velký mudrc neklidný. Tolota, Melbara a Guckyho zasypaly zoufalé impulsy, ale nepůsobily úplně přesvědčivě. Zdálo se, jako by byl Velký mudrc s návštěvou archivu zcela srozuměn a měl jen určité morální zábrany.

Gucky pochopil, proč tomu tak je. Velký mudrc byl zvědavý. Jemu ani jeho rase se nikdy nepodařilo rozluštit tajemství minulosti. Nevěděl, jak vypadali páni nebo Horní. Doufal, že se cizincům podaří

vnést do věci jasno. Na jedné straně jim nesměl zápisky ukázat, na druhé straně to byla jediná možnost, jak se něco dozvědět. Nyní byl Velký mudrc zajatcem cizinců. Už nebylo v jeho moci ovlivnit, co udělají.

„To byly antigravové výtahy," konstatoval Melbar, když vstoupili do prostorné haly. „Hypnotizéři je nepotřebují, umějí se teleportovat. Takže ti takzvaní pánové teleportéři nebyli."

Z haly vedly schody na kruhové galerie. Velikostí odpovídaly schodům na Zemi, což nijak nedokazovalo, že neznámí páni byli Pozemšťané. Navíc nebylo jisté, jestli města skutečně postavili páni, nebo snad přece jen Místři ostrovů, záhadní tvorové, o nichž zdánliví zabijáci mluvili jako o bozích.

„Jak Hajo, tak Velký mudrc, teď myslí na sklep," prohlásil Gucky, „A to tak intenzivně, že je to nápadne. Oba chtějí, abychom ty zápisky našli. Hajo je ještě nikdy neviděl, a mudrc z nich nikdy nebyl moudrý. Doufají, že jim něco prozradíme."

Antigravy už nefungovaly. Gucky a Hajo se teleportovali a vzali Melbara, Tolota a Velkého mudrce s sebou.

Projekční sál je zklamal. Podle přístrojů usoudili, že se tu dříve promítaly filmy. Byly tu i role odpovídající velikosti, uložené v regálech a označené nesrozumitelnými nápisy. Ale radioaktivní záření proniklo i do skalních měst. Filmy byly zničené.

„Smůla," zamumlal Gucky. „Pojďme dál. Něco určitě najdeme."

V jasně osvětleném výklenku z neznámého materiálu skutečně našli zápisky. Písmu samozřejmě nerozuměli, ale když Melbar vytáhl z jednoho regálu nezničitelné plastové role, pokryté geometrickými náčrtky figurami, Tolot nadšeně vykřikl.

„Na to jsem čekal. Zákony matematiky jsou všude stejné. Dejte to sem, Kasome. S tím už si budu vědět rady."

Gucky a Melbar hledali dál. Hajo a Velký mudrc je doprovázeli a Tolot zatím studoval zápisky. Moc toho zjistit nemohl, ale vágní narážky hypnotizérů se potvrdily. Bývalí obyvatelé žluté sféry byly chladní a věcní myslitelé, pro něž byla matematika smyslem a cílem života. A nejen to. Páni si s matematikou hráli. Nabízela jim uvolnění,

kteřé potřebovali. Nebylo tedy divu, že uzavřeli symbiózu s hypnotizéry, kteří jim nahrazovali všechny chybějící vjemy, a když to bylo nutné, dokázali je kamkoli teleportovat.

Když se Gucky a ostatní vrátili, řekl Tolot:

„Moc toho není. Jisté je, že nám hypnotizéři nelhali. O příčinách a podstatě války, ale stále nic nevíme; nemluvě ani o takzvaných bozích, které vlastně hledáme. Našli jste vy něco?“

„Ano.“ Gucky pomalu a s požitkem přikývl. „Ano, něco jsme našli. Pojď s námi.“

Šli téměř pět minut, pak se před nimi otevřel kulatý sál s kupolí. Stěny zářily matnou žlutí. Klenutý strop byl hladký a černý. Klenul se dolů.

A na této kulaté ploše jasně a zřetelně zářily hvězdy universa.

„Vesmír!“ zvolal Tolot nechápavě. „Jak je to možné? Neznali přece hvězdy, nikdy je nemohli vidět!“

„To je opravdu možné, pokud míníš pány,“ řekl Gucky. „Ale co když žlutou sféru postavili Mistři ostrovů, vysadili tu pány a pak zase zmizeli? Páni a jejich hypnotizéři byli zkouškou pro každého, kdo jako my objevil sluneční transmitter. Problém byl, když sem pronikli Horní a vše zničili. S tím Mistři nepočítali. Každopádně tu stojíme pod věrným vyobrazením vesmíru. Vidíte Mléčnou dráhu? Tam vzadu je Andromeda. Vlevo další galaxie. Mezi tím jsou jednotlivé světelné body. Lze předpokládat, že to jsou další sluneční transmitery. Tolote, zapamatuj si polohu, i když nemusí přesně odpovídat. Kdo ví, kdy bylo tohle planetárium vybudováno?“

„Co je to?“ zeptal se Guckyho Velký mudrc.

„To jsou hvězdy, o nichž jsem ti vyprávěl. Tak to vypadá mimo váš svět. Vaše planeta je jen jedním z těch maličkých puntíků, kterých jsou miliardy a miliardy. Znal jsi tuhle místnost?“

„Ano, ale je svatá. Kromě knězi do ní nikdo nesmí vstoupit. Kdysi tu bydleli bohové.“

„Všichni bohové bydlí mezi hvězdami,“ odpověděl Gucky vážně.

Hádanka tedy nebyla vyřešena, nýbrž byla ještě větší. Proč tady Mistři ostrovů postavili planetu? Jaký účel měla plnit?

Tušili, že na tyto otázky už nikdy nenaleznou odpověď. Alespoň dokud se jim nepodaří navázat kontakt s tajemnou rasou, která tak zajistila své transmitterové stanice proti nezvaným návštěvníkům.

„Pojďme," řekl Melbar tiše. „Začínám si dělat starosti."

„Můžeš tu zůstat," obrátil se Gucky na Velkého mudrce. „Jestli můžeš, zavolej své druhy zpět. Musejí nás nechat na pokoji, nebo znovu dojde k válce. Zavolej je zpět, než bude pozdě."

„Chcete odejít?"

„Musíme. Dozvěděli jsme se vše, co se dalo. Víš teď, že nejsme vaši bývalí páni a že vás nepotřebujeme. Před námi leží velká úloha a nikdo nám nemůže zabránit ji splnit. Možná se k vám ještě vrátíme. Pak bychom rádi přišli jako přátelé a pomohli vám. Teď na to nemáme dost času. Pokus se to pochopit, Velký mudrci."

„Potřebuješ mě ještě?" zeptal se Guckyho Hajo.

„Nemůžu ti zabránit, abys zmizel. Proč se ptáš?"

„Byli jste na mě hodní. Ale moji přátelé se nenechají odradit, aby neuskutečnili svůj plán. Nechtějí vám přinést štěstí, ale neuhasitelnou nenávist k Horním. Jejich motivem je msta."

„Co tím chceš říct, Hajo? Prozrad' mi to."

„Máte proniknout do světa Horních, abychom vás mohli následovat. A pak se chceme pomstít za to, co jednou udělali našim pánům. Pomstíme pány, které zabili. Rozumíš tomu teď?"

„To tedy ano," zamumlal Gucky. „Kdo na ten bláznivý nápad přišel?"

„Mudrci a knězi a my sami."

„Ty také?"

„Ne. Já jsem proti tomu. Ale nemůžu tomu zabránit."

„Jsi volný, Hajo. Možná nám přeci můžeš pomoci - anebo lépe: můžeš pomoci své rase. Odvolej je z velké lodi. Jsou ztraceni, jestli tam zůstanou. Okamžitě zaútočíme."

Gucky nečekal na odpověď. Teleportoval se pryč ze skal i se svými společníky. Ihned začali klesat.

Pod nimi ležela CREST II. Vedle něj klidně spočíval malý, černý bod. C-3 se vrátila.

„Tady se něco stalo," řekl Gucky.

„Vypadá to tak," souhlasil Tolot. „Jestli Orson přistál, tak ne ze své vlastní vůle. Hypnotizéři ho dostali. Dostán mě do Pulce, Gucky. Dám to tam do pořádku. Jestli chceme osvobodit CREST II, budeme Pulce potřebovat. Dostán mě tam a hned zase zmiz."

Gucky se rozhodl nic nenamítat. Teleportoval se k úpatí pohoří, vysadil tam Melbara, druhým skokem se teleportoval do C-3, pustil Tolotovu ruku a zmizel.

Poslední, co viděl, byl Tolot.

5.

Tolotův plán byl jednoduchý a účinný.

Kdyby chtěl zabít všechny hypnotizéry a osvobodit posádku C-3, trvalo by to hodiny. Jediná možnost byla odstartovat a připravit C-3 k boji. Bez posádky a bez hypnotizérů.

Tolot věděl, že má málo času. Několika skoky byl v antigravu a vyjel na můstek. Našel tam důstojníky Orsona a Bendera. Oba měli na ramenou hypnotizéra. Tolot je popadl a uháněl dál. Ani necítil, že by se oba muži bránili. Byli příliš slabí, ať už ovlivnění hypnotizéry nebo únavou. A pro Tolotův záměr byli lidé vůbec příliš slabí. Nemohl je v lodi potřebovat.

Ve strojovně našel další dva členy posádky. Tolot uchopil i je, jako by nic nevážili. Pak pospíchal dál a našel Dischela a Lopakata, kteří se právě chystali opustit ve vznášedle C-3 a vydat se za kapitánem Rudém. Tolot otevřel výpusť a všech šest mužů vyhodil z lodi.

O deset minut později stáli poručík Orson a jeho muži bezradně v žlutozelené poušti a zírali na C-3 a pak opět na CREST II. Hypnotizéři se marně pokoušeli odnést je zpátky do lodě. S transportem těžkých předmětů neměli žádné zkušenosti, i když jejich předkové se dokázali bez problémů teleportovat i s pány.

Tolot spěchal zpět na můstek a odstartoval. C-3 vystřelila nahoru do žlutého nebe. Na palubě byl jen Tolot a asi tisícovka hypnotizérů, kteří se obra marně pokoušeli zasypat svými těly a tak přemoci. Tolot je setřásl, až poletovali po můstku sem a tam jako gumové míčky.

Většina z nich se pak rychle teleportovat do bezpečí. S ostatními udělal obr krátký proces - otevřel výpusť a naprostým klidem je vyhodil do prázdna. Hypnotizéři se během pádu vzpamatovali a teleportovali se, dřív než dopadli na zem.

Pak se Tolot vrátil s C-3 ke Guckymu a Melbarovi, kteří na něj čekali na úpatí pohoří. Tolotovi se přičilo znovu riskovat, že loď opět přepadnou tisíce zdánlivých zabijáků. Intenzivně si pomyslel: Gucky! Jestli teď přijímáš moje myšlenky, hned jednej. Skoč i s Melbarem ke mně do C-3. Neodvážím se teď přistát. Na palubu už se nesmí dostat žádní hypnotizéři. Teleportuj se, Gucky!

Na obrazovce viděl, jak k němu myšob vzhlédl a pak přikývl. Za deset vteřin už byl i s Melbarem na můstku Pulce. Pulec se teď vznášel dvacet kilometrů nad CRESTEMII.

„Teď si musíme rozmyslet, co dál," prohlásil Tolot vážně. „Chceme ty malé bestie vyhnat z CRES-TU II, to je jasné. Jak to ale uděláme? Hypnotizéři chtějí učinit ostatní šťastnými. To není špatný motiv, jak musíte přiznat. Z tohoto důvodu bych je chtěl ušetřit. S tím přece souhlasíš, Gucky?"

„A jak!" řekl Gucky důrazně.

„Dobrá, pak je tedy musíme přelstít. Posádku CRESTU II mohou mít ve své moci, jen pokud jsou muži při vědomí. Jinými slovy když budou spát, a sice hluboce a pevně, nenajdou už hypnotizéři žádný vhodný objekt."

Melbar se rozesmál. Pak přikývl.

„Skvěle vymyšleno, Tolote. Prostě celou posádku uspíme uspávacími střelami. To přece máte na mysli, ne?"

„Ano, přesně to! Lidem se nic nestane. Budou prostě v bezvědomí, to je vše. Hypnotizéři si ale pomyslí, že jejich noví páni jsou mrtví."

„Jestli jsou tak hloupí!" namítl Gucky. Pak sebou náhle prudce trhl. „Ale na tom teď nezáleží. Musíme si pospíšet. Podívejte se, CREST II startuje!"

„Za nimi!" vykřikl Melbar a vrhl se k řízení.

Bylo to zvláštní.

Perry Rhodan přesně věděl, že už není pánem své vlastní vůle. Věděl, že ho řídí ten malý žlutý medvídek na jeho rameni a určuje jeho pocity, ale nic proti tomu nedělal. A ani nechtěl. Naopak, líbilo se mu to.

A stejně na tom byla celá posádka.

Muži leželi líně na postelích a donekonečna si promítali filmy nebo pouštěli hudbu. Plný byl i palubní bar. Důstojníci a kadeti si připíjeli na bratrství a slavili ten nekonečný pocit lehkosti.

Atlan a major Jurij Seděnko, druhý důstojník CRESTUII, zpívali do ochraptění veselé písně. Hluboko v podvědomí nesmrtelného Arkonidana sice hlodaly pochybnosti, ale byly příliš slabé na to, než aby se dostaly na povrch. Občas se zadíval na žlutého medvídku, který se usadil na Jurijově rameni a blaženě přivíral oči. Atlan věděl, že ten medvídek má něco společného s bezstarostným životem, který teď všichni na palubě CRESTU II vedli. Všechny starosti byly zapomenuty, důležitá byla jen přítomnost, a přítomnost byla skvělá.

Na palubě CRESTU II byl jen jeden člověk, který se nemohl smířit se situací, a to byl major Curt Bernard. Byl tady hlavním účetním a jako takový byl zodpovědný za výdej zásob, k nimž samozřejmě patřil i alkohol. A na ten se ho vůbec nikdo neptal. Kadeti bez ustání nosili ze skladu do baru další a další bedny s vínem a pokaždé je přivítal jásot.

Major už hodiny přemýšlel o tom, proč vlastně nezasáhne. U baru stál Atlan a mával mu. Dokud pil Atlan, bylo vše v pořádku. Přesto si dělal major výčitky. Jistě, nebylo to jeho víno, s nímž se tak nesmyslně mrhalo, ale byl za ně odpovědný.

Bernard nepřítomně pohladil žlutého medvídku na svém rameni. Milé zvířátko, pomyslel si. Měl zvířata rád, alespoň od doby, co poznal žlutého medvídku. Předtím ho zajímala jen pečená.

Proč by si vlastně měl dělat zbytečné starosti? Jen ať pijou, dokud je co. Co je jemu do toho? I sám velitel teď někde vyspává opici. A Rhodan...? Už hodiny ho neviděl. Nejspíš o tom, co se děje v baru ví, a souhlasí s tím.

Vtom se rozlétly dveře. Do baru vpadli kapitán Rudo a Rhodan. Nikoho si nevšimli a zamířili rovnou k Allanovi.

„Pomsta!“ řekl Rhodan temným hlasem. „Nezradíme naše malé přátele, když chtějí pomstít zničení svého světa. Na svá místa! Za deset minut startujeme! Pronikneme do Horního světa a přineseme Horním smrt a zmar. Horní jsou smrtelní nepřátelé našich kamarádů, takže jsou i našimi nepřáteli!“

„Smrt Horním!“ zvolali důstojníci zplna hrdla. Radost a štěstí byly zapomenuty. Sklenice stály na stolech a nikdo si jich nevšiml. „Smrt Horním! Pomstu!“

Za dvacet vteřin byl bar prázdný. Atlan a kapitán Rudo pospíchali na můstek. Rhodan šel za nimi. Viděl, jak jim na ramenou sedí malí žlutí medvídci. Jejich přítomnost byla dosud spojena se štěstím a radostnými pocity, ale to se teď změnilo.

Ve Rhodanovi znovu začaly hlodat pochybnosti. Něco tady nehrálo! Kde zůstal jeho jasný rozum, jeho střízlivé uvažování - ale to bylo právě to! Myslel střízlivě a jasně. Příliš střízlivě a jasně. Všechny pocity přicházely od medvídků. Oni určovali pocity lidí na palubě CRESTU II. Rhodan to věděl, ale neměl dostatek vůle na to, aby tomu zabránil.

A medvídci teď chtěli, aby jim Pozemšťané pomohli.

Samozřejmě jim museli pomoci!

Rhodan vešel na můstek. Všichni důstojníci už byli na svých místech.

„Za čtyři minuty startujeme,“ řekl Rudo energicky.

„Cíl je jasný,“ dodal stejně energicky Rhodan. „Pronikneme na povrch planety Horror. Ukážeme cestu našim malým přátelům a tím... A tím...“

Rhodan se náhle zarazil a bezmocně se rozhlédl kolem sebe.

Atlan řekl klidně: „A tím vyřešíme i naše vlastní problémy. Tos chtěl přece říci, vid', Perry?“

Rhodan zmateně přikývl.

„Ano, přesně tak. Přesně to jsem chtěl říci. Když pomůžeme našim malým přátelům, pomůžeme sami sobě.“

CREST II odstartovala.

„Směr západ," přikázal Rhodan.

„Musíme být dost daleko od pohoří, abychom nikoho neohrozili." Podíval se na obrazovku. „Nejsou tam dole lidé?"

Ve žluté pustině stálo šestnáct osamocených postav a mávalo na CREST II. Na ramenou jim seděli žlutí medvědci.

„Poručík Orson a jeho muži," řekl Rudo lhostejně. „Odešli z C-3. Proč asi?"

„Vezmeme je?" zeptal se Atlan.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Nemáme na to čas." Sám se divil svému rozhodnutí, protože nebylo jeho zvykem nechat druhé na holičkách, ale myšlení mu zakalila vnucená touha po pomstě. „Náš úkol je důležitější. Později se pro ně vrátíme."

Šestnáct postav mávalo, dokud CREST II nezmizela za obzorem. Následoval ji temný stín. Pulec.

Nikdo si ho nevšímal, ani Rhodan, který ho zpozoroval. Sice ho napadlo, kdo ho asi řídí, ale vůle najít Horní a potrestat je, byla silnější než jakákoli jiná myšlenka.

CREST II urazila asi dvě stě kilometrů, když Rhodan přikázal zastavit. Obrovská loď se vznášela dvacet kilometrů nad zemí. Pak pomalu klesala. Deset kilometrů. Osm kilometrů.

„Pět kilometrů," řekl kapitán Rudo.

Rhodan se spojil s útočným oddílem.

„Tady major Wiffert, pane. Jsme připraveni."

Rhodan už už chtěl odpovědět, ale pak se zarazil. Pozoroval tvář blondáťeho, podsaditého majora. Wiffert byl mimořádně bledý. Oči měl unavené a nerozhodné. Dokonce se mu zavíraly.

„Co je to s vámi, Wifferte?"

„Nevím, pane... Je mi tak... Jsem najednou tak unavený. Už nemůžu, pane... Už nemůžu..."

Majorova tvář zmizela z obrazovky. Rhodan náhle sám pocítil nesmírnou únavu. Zakryla mu oči jako závoj, kolena se mu třásla, jako by už dál nemohla nést tíhu jeho těla.

Ještě než klesl k zemi, všiml si, že Atlan sedí zhroucený v křesle a

spí.

Nebo je mrtvý?

Ne, mrtvý nebyl, to Rhodan náhle jasně věděl. Na okamžik pocítil, jak se nenávist a touha po pomstě, které cítil medvídek na jeho rameni, mění ve strach a paniku. Pak se nenávist vrátila.

Uspávači střely!

S nadlidskou námahou se Rhodan udržel vzhůru. Vší silou se bránil ovlivnění zvenku, a protože znal jeho příčinu, na čas se mu to dařilo. Zesílil hypnotické blokování svého mozku a dokonce se mu podařilo vypnout medvídkovo myšlenkové vysílání. Náhle se divil, proč už to neudělal dřív. Rázem také pochopil, co se s CRESTEMII málem stalo.

Žlutí medvědci! Byli to hypnotizéři a vnutili svou vůli jemu i ostatním - ne, ne svou vůli, ale své pocity. Teprve z těch pocitů se odvíjela vůle k pomstě nebo ke štěstí. Znamená to, že jsou to nepřímí hypnotizéři, ale to nijak nezmenšovalo jejich nebezpečnost.

A teď uspávači střely.

Protože celá posádka včetně poručíka Orsona už nebyla v C-3, musel loď řídit někdo jiný. Ale kdo to byl?

Rhodan cítil, jak CRESTII padá. Kapitán Rudo se musel dotknout přístrojů, když ho překvapilo bezvědomí. Rhodan se pokoušel vstát, ale věčně se narkóze bránit nemohl. Než zavřel oči, uviděl něco, co všechno vysvětlovalo. Na můstku se zjevila malá postavička.

Gucky! Měl na sobě bojový skafandr se zapnutým energetickým štítem.

Myšob skočil k přístrojům. Loď okamžitě zareagovala a začala pomalu stoupat. Pak Gucky změnil směr a nakonec se CREST II zastavila.

Rhodan se chtěl narovnat, ale právě v tom okamžiku definitivně pozbyl vědomí. Už ani neviděl, jak Gucky opět zmizel.

7.

Právě když se nová posádka C-3 chtěla dát do pronásledování CRESTU II, objevil se na můstku hypnotizér.

„Okamžitě zmiz, nebo ti zakroutím krkem!" zařval Melbar rozčileně.

„Ne!" varoval ho Gucky. „To je Hajo, náš přítel. Chce nám přece jen pomoci."

„Tak, to je Hajo?" zamumlal Melbar a zastyděl se. „Jak to mám poznat? Vypadají všichni stejně."

„Pozemšťané taky vypadají všichni stejně. Všichni mají uprostřed obličeje nos. Přesto se dají rozlišit jeden od druhého. Jsem zvědavý, kdy to konečně pochopíte."

„Dobře, dobře," uklidňoval myšoba Melbar. „Ten malý nám chce tedy pomoci? No to jsem zvědav. Copak vlastně chce?"

„To sám ještě neví. Kde je CREST II?"

„Tolot ji nespouští z očí - a to je má tři!"

Gucky vyličil Hajovi jejich plán. Hypnotizér byl nadšen a slíbil, že později přemluví své druhy, aby nechali Pozemšťany na pokoji. Hluboko v jeho podvědomí ovšem vězela myšlenka, kterou nemohl před myšobem skrýt. Když si všiml Guckyho zkoumavého pohledu, bylo už pozdě. Rozpačitě si začal čistit srst.

Gucky se s porozuměním ušklíbl.

„Žádná služba bez protislužby no, pro mě za mě. Nemusí se to přece všichni dozvědět, co? Zůstane to mezi námi. Ale musíš mi dát čas. Slibuješ?"

Hajo to slíbil.

CREST II zatím začala snižovat svou výšku a pak se zastavila. To byl okamžik, na který Tolot a Melbar Čekali. Melbar připravil uspávací střely a předal je Tolotovi.

Úspěch se dostavil za deset minut - CREST II opět začala klesat.

„Zatraceně!" zvolal Tolot. „někdo musel zavadit o přístroje, když padal v bezvědomí. Rychle, Gucky, nebo se stane neštěstí!"

Gucky se vrátil za pár vteřin. CREST II se opět klidně vznášela na jednom místě.

„Tam to tedy vypadá," řekl Melbarovi a Tolotovi a otrásl se. „Páni Pozemšťané se válejí na zemi, jako by neměli nic na práci. A hypnotizéři jsou v hrozném šoku. Starají se o své pány a snaží se je

znovu probudit k životu. Použij další střely, Tolote! Ať všichni pěkně spinkají. Už teď se těším na jejich hloupé obličej, až se probudí a budou hledat své malé přátele. Ale těch se nejdřív musíme zbavit."

Hajo Kuli viděl, že přišla jeho velká chvíle. On to byl, kdo od samého počátku varoval své druhy, aby nejednali ukvapeně. Jeho podezření, že tajemní cizinci nejsou jejich bývalí páni, se potvrdilo. To mu zvedlo sebevědomí. Hajo se rozhodl, že se šikovným tahem vyšvihne na vůdce své rasy. Už je na čase, aby někdo připravil zkostnatělé „Staré" o jejich výsadní postavení, s nímž už si nevěděli rady.

Nebude to tedy zrada jeho rasy, když teď pomůže cizincům, a hlavně tomu hnědému chlupáčovi s jedním zubem, jak si pro sebe překřtil Guckyho.

„Skočím teď do velké koule," řekl Guckymu.

„Půjdu s tebou."

„Proč?"

„Já. . . Chci být u toho až skvěle zvládneš svůj těžký úkol, Hajo."

Hajo se cítil polichocen.

„Ano, přesvědči se. Uvodíš, jak rychle a jak dobře se mi to podaří."

Chytili se za tlapky a teleportovali se do CRESTU II.

Hypnotizéři byli zoufalí.

Marně se snažili probudit nové pány opět k životu. Rozčileně hopkali kolem ležících mužů a hladili je. Jejich myšlenkové vysílání bylo tak intenzivní, že celou loď zaplavila vlna pocitů, ale nenašly žádnou odezvu, protože chyběli příjemci.

Gucky a Hajo se teleportovali na velitelský můstek. U Rhodana byli hned tři hypnotizéři najednou. Jejich starostlivost a něha šla myšobovi na nervy. Začínal žárlit. Jak si můžou dovolit chovat se ke Rhodanovi jako ke starému příteli? To už je moc!

„Začni konečně," řekl Hajovi. „Splň svůj slib." Zdálo se, že Hajo už si není svou věcí tak docela jist. Jen váhavě se přiblížil ke skupince kolem Rhodana a začal na ni telepaticky působit. Gucky překvapeně zjistil, že Hajo vysílá jen pocity, nikoli jasné myšlenky nebo rozkazy.

Rhodanovi hypnotizéři náhle zmizeli.

„Jsou pryč?" zeptal se Hajá.

„Ano, ale bylo těžké je přesvědčit. No, za pár dní to zvládneme."

„Ty ses zbláznil. Potřebuji tuhle loď za půl hodiny, déle čekat nemůžeme." Gucky věděl, co říká. Delší působení narkózy by bylo pro lidský organizmus škodlivé. „Nešlo by to rychleji?"

„To sotva."

Gucky už se v Hájových myšlenkách dokázal orientovat. Věděl tedy, že mluví pravdu. Neměl jinou možnost, než přesvědčovat své druhy jednoho po druhém, a to mohlo opravdu trvat celé dny.

„V tom případě musíme použít násilí," řekl Gucky bez nadšení.

„Násilí?"

„Ano. Ty počkej tu. Budu vedle v radiové centrále."

Gucky se spojil s Pulcem.

„Dobře mě poslouvej, Tolote,"

řekl obrovi. „Hajo se opravdu snaží, ale sám to nikdy nezvládne. Zapomeň na uspávací střely a zapni plicní vibrátor. Ultrazvukové vlny roztrhají hypnotizérům plíce, ale Pozemšťané to chvíli vydrží. Je mi těch malých líto, ale jiné řešení tu není. Já se včas teleportuji. Řekněme - za pět minut. Jasně?"

Melbar stáhl obličej, jako by ho bolelo břicho.

„Tak dobrá. Je mi jich ale líto! Plicní vibrátor je ještě mnohem horší než smrtící paprsky."

„Ale aspoň nepoteče krev," řekl Gucky smrtelně vážně. Viděl, že Hajo je u dveří. Jeho oválné oči byly od strachu téměř kulaté.

„Mrtvé hypnotizéry pak jednoduše vyházejeme z lodi," dodal Gucky zachmuřeně.

„Použijeme na to roboty," navrhl Melbar, který Guckyho trik dávno prohlédl.

„Tak tedy za pět minut."

Gucky předstíral, že interkom vypnul, a otočil se.

„To bys opravdu udělal?" zeptal se Hajo zděšeně.

„Jistě - tys mě poslouchal? Je, já zapomněl, že jsi telepat. No, nic si z toho nedělej. Ty můžeš k nám na loď."

„Chceš zavraždit skoro dva tisíce mých druhů, Gucky! Myslel jsem,

že jsme přátelé."

„Vidíš snad jinou možnost? Dole čeká šestnáct mých přátel. Jestli je včas nevyzvedneme, záření je zabije. A co lidé tady ve velké kouli? Mají být vašimi otroky? Postarej se, aby byli volní, a já tenhle plán odvolám. Máš ještě čtyři minuty."

Hajo na Guckyho zíral, ale zdálo se, že myšob to myslí smrtelně vážně. Rozhodl se tedy prozradit další tajemství své rasy.

„Mohl bys svými přístroji způsobit, aby mě slyšeli všichni hypnotizéři tady na lodi?" zeptal se nakonec Hajo.

„Ano, ale vy přece neslyšíte, tak k čemu by to bylo?"

„Ale ano," řekl provinile Hajo, „vnímáme zvukové vlnění. Tak šlo by to?"

Gucky se pro sebe ušklíbl.

„Jistěže ano. Co chceš udělat?"

„Svolám své přátele do velkého sálu a budu k nim mluvit. Dáš mi na to čas?"

„Dobře. Půl hodiny, víc nic."

Zatímco Gucky informoval Melbara, svolal Hajo všechny hypnotizéry. Když jim vysvětlil, o co jde, bylo ticho.

„Viděli jste," pokračoval Hajo, „jak cizinci zničili naše město. Mají strašlivé zbraně a mohou zničit náš svět i nás. Plicní vibrátor je jejich nejstrašnější zbraň. Jestli hned neopustíme loď, jsme ztraceni."

„A co naše pomsta? Co bude s Horními? Máme si nechat ujít je dinečnou šanci, jak se k nim dostat?"

Hajovi. teď bylo všechno jedno, i to, že Gucky rozumí každému jeho slovu.

„Nikdy se té šance nevzdáme!" zvolal. „Cizinci proniknou do světa Horních, aby mohli letět dál do vesmíru. Vytyčí nám cestu. Jednoho dne tu cestu objevíme a půjdeme po ní. Pak přijde hodina pomsty. Ale teď musíme odsud pryč. Násilí není vždy nejsnazší cestou k cíli. Ani naše pocity cizinci nechtějí, protože mají vlastní."

Ještě během Hájovy řeči zmizeli první hypnotizéři. Teleportovali se do bezpečí. Poukaz na to, že cizinci vytyčí cestu k Horním, je přivedl k rozumu.

Když Hajo skončil, byl sál prázdný.

Gucky ho popadl a teleportoval se s ním rovnou do radiové místnosti. Melbar se na ně s očekáváním díval z obrazovky.

„Odvolat rozkaz!“ zvolal Gucky velkoryse. „Protivník se vzdal. Zastavte uspávací střely. Přistaňte vedle CRESTU II.“

„A co plicní vibrátor?“ ptal se Melbar jako by nic. „Už jsem ho zahřál.“

„No tak ho zase ochlad’,” poradil mu Gucky žoviálně.

Pulec přistál těsně vedle CRESTU II. Kapitán Rudo už se začal probírat z bezvědomí. Také Perry Rhodan otevřel oči a udiveně si prohlížel myšoba. Atlan se posadil, rozhlédl se kolem sebe, spatřil Guckyho a spokojeně se usmál.

„Takže zase jednou ty!“ řekl a zavrtěl hlavou. „Rád bych věděl, co by se z Terry stalo, kdybychom tě neměli. Ale tady je ještě jeden žlutý d’áblík!“

„To je náš přítel Hajo. Pomohl mi. No, a taky trošku Melbar a Tolot.“

Postupně se probírali ostatní. Každý přesně věděl, co se stalo. Každý se ale také divil, jak mohl bez odporu podlehnout vnuceným pocitům.

Rhodan poklepal Guckymu na rameno. „Dobrá práce, maličký! Díky.“

„Ó, to skoro není zač,” zamumlal Gucky skromně.

Pak několika slovy vylíčil, co se stalo. Slíbil, že později bude vyprávět vše do detailů, ale nabádal ke spěchu. Nechtěl, aby se hypnotizéři vzpamatovali z prvního šoku. Pak si vzpomněl na vymyšlený plicní vibrátor, a nemohl se ubránit úsměvu.

Hajo na něj náhle upřel překvapený pohled.

„Tak to tedy je?“ sděloval telepaticky Guckymu v nejvyšším rozčilení. „Taková zbraň vůbec neexistuje? Utekli jsme před zbraní, která vůbec není? Tomu říkám...”

„No tak, klid!“ napomenul ho Gucky otcovsky a přátelsky mu poklepal na rameno. „Zato máme mnohem účinnější zbraně. Když se to tak vezme, ani jsem neblufoval. Věř mi to, prosím. V zájmu tvého

lidu. Mysli na naši dohodu."

Hajo se postavil na špičky a prohlížel si Rhodana.

„To je tvůj nejstarší mudrc?" zeptal se myšoba.

Gucky váhavě přikývl.

„Zeptej se ho, jestli můžu s vámi. Chtěl bych vidět vesmír a hvězdy."

Rhodan Guckyho vyslechl, ale zavrtěl hlavou.

„To nejde, Hajo. Prokázal jsi nám velkou službu, ale teď můžeš prokázat ještě větší své rase. Můžeš ji vést, neboť jsi chytřejší než všichni tví přátelé. Od začátku jsi věděl, že nejsme vaši bývalí páni, a také víš, že existuje vesmír. Jednoho dne se vám možná podaří najít cestu do horního světa a ty se musíš postarat o to, abyste se setkali s Horními bez touhy po pomstě. Nemohou za to, co udělali jejich dávní předci. Spojte se s nimi, a pak možná naleznete nové pány, které budete moci učinit šťastnými."

Hajo o tom uvažoval. Mezitím se na palubu CRESTU II vrátil C-3 a Melbar a Tolot hovořili s Rhodanem. Hajo si ještě dlouho povídal s Guckym, a když se konečně rozloučil, vypadal velice zamyšleně a přitom rozhodně. Pak náhle zmizel.

Za půl hodiny vyzvedla CREST II poručíka Orsona a jeho patnáct mužů. Hypnotizéři je už opustili a oni zoufale hledali svou loď.

CREST II vystoupila do žlutého nebe a znovu zamířila na západ.

„Spleteme je," navrhl Rhodan. „Budeme několikrát křížovat žlutou sférou a neustále měnit kurs. Hypnotizéři nemají dobrý orientační smysl a ztratí nás, když poletíme hodně vysoko. Než najdou šachtu, kterou se dostaneme na povrch Hororu, bude to trvat týdny. Do té doby Hajo začne a snad i skončí své vysvětlování."

Gucky mlčel. Myslel si svoje, ale považoval za moudřejší mlčet. I kdyby Hajá Kuliho podceňovali všichni, on to dělat nebude.

Přistoupil k Melbarovi a Tolotovi a prohlásil: „Ještě jednou díky za pomoc. Zvládl bych to sice sám, ale takhle to šlo taky. Je to vždycky fajn, mít někoho k ruce. Já teď jdu spát." A zmizel.

Melbar a Tolot se na sebe podívali a bouřlivě se rozesmáli.

Po mnoha hodinách to byl první smích v CRESTU II.

Hajo Kuli stál sám v kamenité pustině a díval se k nebi. "Velká černá koule se stále zmenšovala, až nakonec zmizela ve žlutém nekonečnu.

Ne, to nebylo žádné nekonečno.

Nekonečno mu leželo pod nohama. Alespoň to se nezměnilo, a zprávy z minulosti nelhaly. On, Hajo, stál na pokraji věčnosti a tak blízko universu!

Bude to muset sdělit své rase. Byl chytřejší než jeho druzi, protože mluvil s cizím bohem. Bůh mu to vysvětlil, a také Gucky, který byl přítelem boha.

A jeho přítelem.

Neboť Hajo byl teď přesvědčen, že cizinci nebyli nikým menším, než bájnými bohy, kteří kdysi stvořili jeho svět. Vrátili se, aby je podrobili zkoušce. Dobře, že on, Hajo, to včas poznal.

Ale cestu k hornímu světu mu zakázat nemohli.

Jednoho dne ji najde.

Ne kvůli pomstě, ale kvůli hvězdám. Chtěl je vidět vlastníma očima, protože musely být největším zázrakem universa. Světla, která věčně září, a na věky prosvětlují tmu nekonečna.

Stal se přítelem jejich vyslance, podivuhodného tvora s jedním zubem, jehož slova měla takovou váhu, že navždy zůstanou zapsána v Hájově duši.

Posledním skokem se teleportoval doprostřed shromáždění mudrců, aby přijal jejich pocty.

Clark Darlton V MOCI ZDÁNLIVÝCH ZABIJÁKŮ

Edice Perry Rhodan, sv. 209

Z německého originálu Im Banne der Scheintöter, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1970,
přeložila Michaela Straková.

Vydal jako svou dvoutisící čtyřicátou devátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku

a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvoždanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel ./fax: 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč